DACÎA

Tribună de luptă românească

SERIE NOUĂ N.° 11

1953

Rio de Janeiro

D A C I A
* * * * * * *

Tribună de luptă românească
* * * * * * * * * * * * * * * *

Redactor : Faust Brădescu

Anul VIII - nº 11 Martie-Aprilie 1953
Rio de Janeiro

CUPRINSUL
****

****

PRO PATRIA SEMPER

Corespondenta se primeste la adresa:
Caixa Postal 48
Correio da Lapa
Rio de Janeiro
Brasil

Preşedintele la lucru.
****

Intr'un articol anterior din Dacia afirmam că Gen. Eisenhower, în noua calitate de Preşedinte al Statelor Unite, va fi " the right man in the right place". Se pare că suntem confirmaţi la timp şi că spre binele omenirei, este confirmată şi încrederea depusă în acest Preşedinte de întreaga lume liberă grav ameninţată, cum şi de acea negociată şi uitată lume robită, care trebue eliberată.

De la 2o Ianuarie, de când Gen. Eisenhower este preşedinte în mod oficial, St. Unite au intervenit pe câmpul internaţional cu o serie de atitudini şi fapte surprizător de dinamice, impresionante şi interesante. De la această dată St. Unite sunt - aproape se pierduse speranţa - în ofensivă; desigur, pentru moment, este numai o ofensivă diplomatică. Dar în orice caz este vorba de o diplomaţie sănătoasă, diferită dacă nu chiar opusă de cea practicată, nu numai de administraţia precedentă, dar de toată politica americană posterioară stupidităţii istorice de la Yalta.

Gen. Eisenhower şi-a început activitatea chiar înainte de înscăunare. A mers în Coreea, în tranşee; a mers să cunoască omul, terenul şi lupta acolo; ştia probabil că informaţiile de birou nu sunt totdeauna suficiente şi reale. Instalat apoi ca preşedinte, a luat o serie de măsuri:

- A hotărât organizarea şi echiparea unei armate complecte sud-coreene, care să conducă pe cont propriu războiul corean până la victorie.
- A dispus desneutralizarea Formozei şi un ajutor masiv generalului Chiang-Kai-Chek, pentru echiparea şi modernizarea întregei armate naţionaliste chineze.
- A iniţiat tratativele pentru organizarea şi echiparea unei armate indochineze autohtone, cu un efectiv de 5oo.ooo oameni.
- A sporit presiunea asupra Angliei şi unor state europeene pentru încetarea aprovizionării Chinei comuniste cu material strategic.
- A stimulat semnarea pactului balcanic prin care efectivele lui Tito sunt încadrate în dispozitivul Pactului Atlantic.
- A pus în lucru preparativele pentru organizarea apărării Orientului Mijlociu.
- A dat o notă destul de accentuată interesului pe care lumea liberă îl acordă organizării unei armate europeene.
- Sunt în curs de efectivare tratativele cu Spania, cel mai important bastion de apărare al Europei occidentale.
- A cerut Congresului - şi acesta a aprobat cu unanimitate- denuntarea oricărui acord secret existent, semnat de vreun guvern american anterior, pe baza căruia ar fi rezultat reducerea în sclavie a vreunui popor.
- S'a angajat în mod solemn că guvernul său nu va consimţi niciodată la semnarea vreunui acord de acest gen, cu nici un fel de guvern.

* * *

Din măsurile de mai sus se reflectează fapte și idei noi, de o importanță capitală pentru politica internațională în genere și pentru lupta împotriva comunismului, în special.

1) In primul rând politica noului președinte posedă trei caracteristice:

- Este ofensivă în sensul că ea impune mișcările de făcut, și nu așteaptă a i se impune acestea de către adversar; ea conduce acțiunea și nu așteaptă a fi condusă de acțiunea adversarului. Este deci o politică de continuă și promptă inițiativă.

- Este cinstită, adică lipsită de echivocuri, Noua politică americană are o singură față, nu două, spre deosebire de cea sovietică și întru câtva de cea engleză chiar, care, pentru interesele celor "mari" (respectiv pentru interesele proprii) sacrifică în fața unui purcel fript și la un pahar de votca, pe cei "mici", chiar dacă aceștia sunt aliați și au dat mai mult decât primii pentru cauza comună. Cât va exista "înțelegerea (de interese proprii) de la Yalta" ONU-ul nu poate avea o rațiune morală.

- Este realistă, adică se orientează după condițiile concrete, obiective, ale terenului; după faptul așa cum se prezintă el în mod indiscutabil, controlabil, chiar dacă este patetic, nu după cum în mod subiectiv ne-ar conveni să existe. Pentru așezarea unei probleme de răsboi în ecuație, această caracteristică are o valoare superioară.

2) In al doilea rând lansează câteva principii determinante pentru eficacitatea și rezultatele viitorului conflict mondial care (făcând abstracție de entuziasmul produs în presa franceză de retorica "pacifistă" a pruncului Malenkov) tot va veni și chiar curând.

- Unul din aceste principii ar fi valorizarea eliberării unei țări prin contribuția propriului său popor la sacrificiul eliberării. Este cazul cu creiarea și echiparea armatelor naționale din Coreea de sud, Formoza și Indochina. Noi credem că această măsură nu a fost dictată atât de condițiile de economie ale răsboiului din Extremul Orient, cât de necesitatea de a se creia în acel spațiu entități naționale temeinice, structurate pe proba jertfei în lupta de eliberare. Una este a te elibera, luptând și sacrificând în acest scop suprem din propriile vieți, și alta este a fi eliberat de alții.

In 1918, când Franța s'a eliberat prin zidul de eroi de la Verdun, a apărut apoi la masa verde ca mare putere de drept; în 1940-45 însă, când Franța a fost eliberată de trupele americane-engleze (cu o modestă contribuție franceză) Franța a apărut la masa verde ca mare putere acceptată.

Incât, actul acesta nu poate fi atribuit unei manifestări de egoism a poporului american, care a sacrificat cu demnitate și eroism atâtea vieți tinere, ci unei nevoi morale de a se creia națiuni într'adevăr libere și independente, condiție care rezultă numai dintr'o contribuție directă la trasarea propriului destin.

- Un alt principiu ar fi al respectării unei conduite de onoare în lupta comună. Când partenerul se abate dela această normă, colaborarea devine deficientă, cel puțin din punct de vedere moral. Acesta este cazul cu blocarea economică a Chinei comuniste și a spațiului sovietic. Americanii au tăiat exportul către aceste țări în mod radical și ca atare, au cerut acest comportament și celorlalte

țări interesate la organizarea apărării împotriva agresiunei comuniste. Dar majoritatea acestor țări, pe o scară mai mare sau mai mică, pe căi directe sau indirecte, continuă pentru bani să sporească potențialul de luptă al blocului comunist, potențial care mâine va semăna peste teritoriile acelorași țări, focul și moartea. Este acesta unul din aspectele cele mai funeste și de neiertat ale raporturilor internaționale actuale. Mulți soldați în Coreea, dintre cari și englezi, își dau viața din cauza lirei engleze negociată "avantajos" în Hong-Kong.

- Un al treilea principiu - și cel mai important - este acela al consființirei dreptului de autodeterminare pentru un popor, indiferent de modul lui de participare la actul de răsboi și indiferent de măsurile punitive cerute de învingător. Niciun tratat direct sau secret și niciun drept de învingător nu poate să desființeze sau să altereze dreptul de autodeterminare al vreunui popor.

Insușindu-și și promovând respectarea acestui principiu - prin denunțarea acordurilor secrete existente și abolirea oricărei încercări în acest sens pe viitor - președintele Eisenhower se situiază pe o poziție morală monumentală. Este regretabil că oratorul dela Fulton și autorul dela Yalta - această Yaltă care va desființa istoricește pe cei trei eroi ai ei - nu a reușit să prindă acest prilej, poate unic, de înaltă atitudine morală oferit de Eisenhower. Entuziaștii dela Fulton, au devenit decepționații de azi. Dar dacă "înțelegerea" dela Yalta a însemnat mormânt pentru 100 milioane de suflete, desautorizarea acelei înțelegeri cu declarațiile complimentare, înseamnă renașterea sufletească și adeziunea necondiționată a întregei lumi necomuniste din spațiul comunist (și aceasta reprezintă imensa majoritate) la lupta în pregătire a lumii libere.

Inseamnă adică, sporirea forțelor occidentului cu o forță care ca dimensiuni și ca intensitate (sute de milioane încărcați cu explozivul disperării) va depăși și cele mai extraordinare mașini de răsboi. Să nu se uite că Rusia sovietică nu va putea fi sigur doborâtă de mașina de răsboi occidentală. Dar se va prăbuși cu certitudine sub valurile marilor și micilor disperați din interior.

Se face o greșeală afirmându-se că Hitler a fost învins pe calea armelor de Stalin. Nu, Hitler, a fost învins de Gauleiterii săi; de politica sa gauleiteristă.

La începutul răsboiului cu Rusia, el a lansat vestea cea mare, mult așteptată : că vine pentru a elibera diferitele popoare de sub sclavia sovietică. Efectul a fost zdrobitor. Armata sovietică a fost total paralizată. Victoriile armatei germane se succedau cu o repeziciune și o amploare fără precedent. In Ucraina, trupele germane erau primite cu entuziasm. Armate ruse întregi se predau. In câteva luni numărul prizonierilor atingea 6 milioane.

Dar în scurtă vreme, lumea însetată după libertate a constatat că fusese mințită. In Ucraina "eliberată" în loc de a se forma un guvern național ucrainian, a apărut gauleiterul Rosenberg, care a schimbat doar titlurile metodelor de constrângere comuniste. In acelaș timp, marele număr de prizonieri ruși reducând în mod grav capacitatea de mișcare și alimentare a armatei germane în acțiune, s'a ajuns la măsura suprimării de prizonieri în momentul predării sau imediat după aceea.

Metoda de "eliberare" aplicată de germani şi-a produs în scurtă vreme efectul. Populaţiile civile au început să atace. S'au creiat formaţii de partizani, care erau uneori mai dăunătoare decât armata regulată. Totodată predările de unităţi au încetat; mai mult lupta era întreţinută acum de soldaţii ruşi cu atâta înverşunare încât chiar unităţile mici rămâneau pe poziţie până la ultimul om.

Faza gauleiteristă a politicei lui Hitler, a fost inevitabil urmată de faza înfrângerilor şi-a retragerilor. Dece ? Pentrucă acum disperaţii spaţiului sovietic (fiind minţiţi de Hitler) au pus tot arsenalul disperării în serviciul armatei roşii.

In urma declaraţiilor recente ale lui Eisenhower, lumea necomunistă a spaţiului sovietic, aşteaptă ora eliberării. Iar eşafodajul sovietic, sub forţa acestei lumi, va cădea sigur. Numai cu o condiţie :

Faptele să nu contrazică declaraţiile.

Ne bucurăm că preşedintele Eisenhower este în plină acţiune că lucrează. Dumnezeu să-l ajute să restabilească Dreptatea şi Adevărul în această lume care se clatină pe marginea prăpăstiei.

Grigore Arbore

Clipa rupturei

****

Tragica epocă în care ne sbatem, aşteptând parcă o schimbare care să ne aducă liniştea pierdută sau pieirea, va apare cercetătorului de peste 1oo sau 2oo de ani, ca una din cele mai extraordinare epoce ale erei creştine. Noi, de abia ne dăm seama de turburătoarea transformare ce se realizează sub ochii noştri. Şi e normal. Noi o trăim această epocă. Ii simţim greutatea, iar nu măreţia sau extraordinarul cu care o vor intitula mai târziu istoricii şi politicii.

Cu toate acestea, ne dăm prea bine seama că neînţelegerile existente între popoare, ostilitatea dintre diferitele sisteme politice existente, atmosfera generală, nu-s numai o depresiune mai accentuată în evoluţia omenirei. Presimţim o ruptură, o transformare radicală - aproape brutală - pe care cu greu forţele umane ar mai putea-o împiedeca.

O asemenea ruptură s'a mai petrecut în momentul prăbuşirei Imperiului Roman. Forţele primitive ale "barbarilor" au înnecat sub avalanşele lor virile şi nestăpânite, conceptul de viaţă roman, distrugând o civilizaţie înfloritoare. Acum, datorită perspectivei milenare, înţelegem că nu putea fi altfel. Magnificul Imperiu trebuia să se prăbuşească. Greşelile politicienilor romani, corupţia, desânţarea, lipsa de înţelegere a situaţiei sociale şi politice creată în imensul imperiu de infinitatea raselor, religiilor, aspiraţiilor legitime ale popoarelor şi claselor sociale, mânau în mod fatal la dezagregare, la ruptură. Ruptură pe care n'o pricepeau nici ei atunci.

Nu e intenţia noastră să analizăm cauzele prăbuşirei romane, dar putem constata cu uşurinţă asemănarea isbitoare între atmosfera de atunci şi cea din zilele noastre. Barbarii de acum 16oo de ani au fost înlocuiţi azi prin barbarii ideologiei comuniste. Ştim prea bine că nu se poate face nici o apropiere între ce-i mână pe unii şi ce-i mână pe ceilalţi. Diferenţele, datorită factorilor, sunt mari. Dar nu cauzele ne interesează, ci rezultatele. Ar putea fi aceleaşi: prăbuşirea unei lumi şi-a unei civilizaţii şi împământenirea unui concept de viaţă pe care-l cunoaştem bine (unii chiar pe pielea noastră) şi pe care orice om de bun simţ şi de atitudine morală îl respinge cu dispreţ.

Pe unii îi îndemnau spiritul de independenţă şi de prădăciune, e adevărat. Dar în acelaş timp, îi atrăgea şi formidabila aureolă a civilizaţiei romane, dusă la apogeu de infiltraţia elenică. Era deci şi ceva măreţ (un măreţ subconştient) în transformarea din secolul IV.

Pe cei de azi îi svârle în luptă spiritul de cucerire, de răsbunare, de distrugere pur şi simplu. Subconştientul barbarilor moderni nu-i atras de civilizaţia occidentală. Din contră. O urăşte, o contestă şi vrea s'o distrugă.

La prăbuşirea Imperiului Roman au prezidat dorinţi aproape legitime. Azi conduc problemele ideologice cu toată gama lor de reguli dogmatice, intoleranţa, intransigenţa, ura şi pasiunea. Iar faptul că adversarii de azi, consideră fiecare în parte,normele lor de bază imuabile şi eterne, adaptabile "aşa cum sunt" oricărei naţiuni, a fost şi este elementul cel mai grav, cel mai periculos în înbunătăţirea situaţiei. Stabileşte, în mod indubitabil şi împotriva unei situaţii de fapt aparente, lipsa de realism a susţinătorilor respectivi.

Intransigenţa, atât a doctrinelor liberale cât şi-a doctrinei comuniste, e notorie. Prin definiţie, aceste ideologii nu pot crede în evoluţie. Pentru ele nu există "posibil", "mai bun", "adaptare", "retuşare", "ameliorare", etc. Amândouă se cramponează în prezent. Anomaliile pe care le constată în aplicarea efectivă a respectivelor reguli, nu le îndeamnă a schimba regulile, ci a schimba mediul considerat inadaptat. Pentru ele normele lor sunt bune, indivizii încăpăţânaţi. Inversul medaliei nici nu-l concep.

Din cauza acestei intransigenţe şi-a acestui exclusivism al celor două mari ideologii politico-sociale, au apărut în secolul XX forme noi, ideologii noi, ca nişte proiecţii subconştiente ale organismului social ameninţat din două părţi. Din cauza aceloraşi caracteristice extremiste, liberalismul şi comunismul s'au năpustit asupra noilor forme, ce nu căutau decât restabilirea echilibrului ameninţat. Şi tot din cauza intransigenţei şi exclusivismului respectiv, au ajuns să se înfrunte azi într'un duel pe viaţă şi pe moarte, au ajuns în pragul unei răfueli radicale şi decisive.

Dacă lupta lor ar fi fost mai puţin pasionată, dacă s'ar fi încercat la timpul oportun, o retuşare a asperităţilor doctrinare , dacă s'ar fi procedat la o adaptare a principiilor respective, poate s'ar fi evitat momentul critic şi de neînlăturat de azi.

Acum e prea târziu. Acum nu mai avem decât să aşteptăm ruptura. Depinde însă de noi toţi, şi în special de marile democraţii

care suportă uriașul șoc ideologic și vor suporta și pe cel militar, ca rezultatele să nu fie atât de tragice ca acum 1600 de ani. Depinde de felul cum vor înțelege să se adapteze noilor și incontestabilelor cerinți ale omenirei, înțelegându-se prin această adaptarea, înglobarea sau luarea în considerație a ideilor sociale, politice și morale ce frământă națiunile. Trăim o epocă de mari transformări. Or, aceste transformări trebuiesc realizate cu orice preț, căci altfel duc la prăbușire complectă lumea care se opune.

Trebuiesc idealizate și apoi realizate forme noi politico-sociale, pentruca omenirea să-și poată continua destinul. Și vor apare forme noi, deoarece cele existente s'au uzat, fie prin anchilozare (liberalism), fie prin exces de zel (comunism). Spiritul omenesc e obosit și nesatisfăcut. Așteaptă ceva, o formă nouă, care să-l libereze de coșmarul abuzurilor comuniste, dar în acelaș timp să-l pună și la adăpost de repercusiunile anomaliilor liberaliste.

Nu vrem să luăm în considerație victoria comunistă, deoarece lumea pe care o respectăm n'ar mai exista. Ne-am găsi în fața unui Ev de distrugere a valorilor morale apărate de generația noastră.

Ne interesează cazul victoriei anti-comuniste. E lumea în care ne vom găsi integrați și'n care vom căuta să ne regăsim sufletul și echilibrul.

Restructurarea acestei lumi de mâine nu se va mai putea face în conformitate cu plănuri prestabilite, la care națiunea sau națiunile să fie obligate a se adapta. Și nici nu se va putea reveni pur și simplu la ce-a fost. Pe măsură ce umanitatea se desvoltă spiritualicește, căpătând conștiința libertății și-a dreptului de a se manifesta, orice impunere devine brutalitate. Impunerea unui sistem prin forță, oricât de bun ar părea el în teorie, a fost și va fi vesnic izvor de nemulțumiri și germen de revoluție.

Se constată, spre pildă, că ceeace îngrozește individul în aplicarea doctrinei comuniste, nu-i atât colectivizarea mijloacelor de producție, ci faptul de a fi realizată această colectivizare prin forță. Individul nu se mai simte respectat în calitatea lui de ființă liberă, capabilă de a alege, de a decide, de a declara. Simte despersonalizarea lui. Constată brutalitatea unor teorii, aplicate fără discernământ de o mână de oameni exaltați.

Deaceea, arma viitorului va fi persuasiunea.

Ideologiile viitorului vor trebui să fie axate pe cerințele omului-personalitate și-a comunităților naționale libere, independente. Deasemenea, moralizarea metodelor de acțiune și compreensiunea reciprocă în relațiile politice internaționale vor trebui să devină reguli comune, normale. Marile comunități politice sau economice vor trebui să devină elemente de sprijin, de echilibru și de pace în societatea omenească, zdrobind egoismul, disprețul pentru națiunile mici, imperialismul și abuzurile de tot genul, ce le-au caracterizat până acum.

Democrația și liberalismul trebuiesc să se umanizeze, să-și verifice temeliile doctrinare, adaptându-le vremurilor pe care le trăim și mai ales celor ce vor veni. Numai astfel vor putea înfrânge pericolul comunist. Numai astfel vor evita prăbușirea lumii noastre. Numai astfel vor putea împiedeca conflicte sociale și politice în viitor.

Dar pentru aceasta e de datoria lor să nu aștepte ultima clipă, clipa rupturii. Readaptarea doctrinară trebuie să înceapă de acum. Să devină vizibilă, promițătoare pentru toate națiunile, pentru toate straturile sociale.

Fără acest efort de depășire și înțelegere, nimeni nu mai poate pronostica soarta ce ne așteaptă.

Serafim Bratocea.

Malenkov în scenă
****

A murit Stalin și nu ne îndoim că a fost cel adevărat.

Cel mai feroce dintre oameni, va fi consumat acum de cea mai umilă dintre fâpturi, viermele; iată ce lipsește ca învățătură Kremlinului.

Lumea în genere a respirat mai ușurată și multe popoare s'au bucurat în mod mai mult sau mai puțin manifest. Numai popoarele cortinei de fer - acea lume svârlită în gura acestui Stalin de morala "yaltistă" și indiferența occidentală - nu s'au putut bucura, deși erau cele mai îndreptățite poate la favoarea unei astfel de manifestări publice. In schimb însă în sufletul acestor popoare a început să mijească luminița nădejdii într'o eliberare pe cât de dreaptă, pe atât de imperativă. Și cu adevărat, se pare că de data aceasta se întrezăresc unele probabilități care ar putea justifica mai mult optimism decât până acum.

Cel puțin pentru moment, s'a produs o schimbare de personagii centrală, imprimând politicii internaționale un ritm mai viu, capabil de surprize adânci și smulgând lumea din starea de apatie în care era ținută de staticul, ilogicul, dacă nu și periculosul "containment" al politicei Truman.

Dar latura mai interesantă a problemei nu pare a fi cea de dinamizare a pulsului internațional, ci aceea de autodinamitare, aproape fără apel, a imensului arsenal de forță al Kremlinului.

Nu știm ce va reține Istoria despre Stalin. Suntem însă convinși că în orice caz, el va fi indicat drept cel mai desăvârșit maestru în realizarea de hecatombe umane, din toți câți au trecut până acum prin poarta Istoriei. In organizarea și executarea crimei, în rafinamentul și multiplicitatea rețetelor aplicate, rămâne fără îndoială cel mai reușit produs de acest gen al umanității.

Prin crimă și numai prin crimă, georgianul acesta a ajuns la putere, s'a menținut la putere și și-a acumulat mai ales putere.

Dar nici cu atât nu a fost mulțumit. El voia mai mult decât oricine. Voia să stăpânească timpul; voia să trăiască peste contemporani. Se voia cu 120 sau 150 de ani de viață. Pentru cucerirea pământului și amuțirea lui prin crima devenită cult, Stalin avea nevoe de mai multe vieți; una era insuficientă pentru "fericirea" totală a lumii. De aceea Stalin a îndrăznit să forțeze secretul vieții, fără nici un gând altruist, ci numai pentru el, exclusiv pentru el.

Și îndrăznind peste...a căzut.

Informatii recente apărute în tot cazul înainte de prăbusirea tiranului, referă fapte care pun la grea încercare chiar si pe cel mai experimentat psihiatru.

Pentru a-si asigura o viată supracentenară, Stalin a dispus încă din 1939, înfiintarea în Caucaz a unui vast laboratoriu de cercetări biologice, a cărei unică misiune era descoperirea elixirului vietii, aplicabil numai lui. In acest scop a fost răscolită toată Georgia, pentru a identifica pe toti bărbatii în vârstă de 6o de ani - aceasta era pe atunci vârsta lui Stalin - si de tip identic acestuia, adică: munteni robusti, de umeri largi, fumători pasionati si băutori remarcabili. S'au recrutat 2oo, dintre care după un amănuntit examen biologic dirijat de Prof. Bogomoletz dela Institutul de Biologie Experimentală din Kiev, au fost alesi 3o de insi si trimisi laboratorului din Caucaz, condus de Dr. Saborski, pentru a servi de cobai.

Acolo, acesti 3o nefericiti stalini au primit un tratament domestic riguros identic cu cel al stăpânului din Kremlin: aceeasi masă, aceleasi băuturi, aceleasi tigări, servite la aceleasi ore si în aceleasi cantităti. Bietii oameni nevinovati, simplii tărani, au fost introdusi într'un regim de capricii, capabil de a alimenta cel mai autentic ridicol plasat pe soclul celui mai sinistru tragism. Pentrucă acesti tărani, spre deosebire de "marele iubitor de tărani" primeau zilnic si un supliment de câteva injectii de "elixir" extras din vinele unor armăsari pur sânge, pensionarii aceleiasi institutii de promovare a "stiintei" sovietice.

Din cei 3o de stalini-cobai, au murit (adică au fost ucisi) în primul an 14; lotul însă s'a complectat imediat cu alti noi recruti si în fiecare an s'a procedat la fel, până la 28 Februarie din acest an, când "arhetipul", în dorinta de a deveni "supratip", a căzut în plasa propriilor săi cobai.

Analizând mai temeinic conceptul si practica acestei sinistre institutii secrete, dirijată de fapt de biologul Frankel, medicul sef al Kremlinului si omul de toată încrederea al lui Stalin si raportând toate aceste considerente la legea junglei, devenită "magna carta" regimului stalinian, putem să sustinem că moartea lui Stalin dă nastere la câteva întrebări si permite formularea mai multor ipoteze.

- A murit Stalin de moarte naturală ?
- Este Malenkov străin de această moarte ?

Noi suntem înclinati să credem că moartea lui Stalin a fost provocată de o boală recent apărută în Rusia Sovietică si pe care ne permitem s'o denumim "malenkovită", boală care ar putea să capete caracter endemic în actuala perioadă de "consolidare" a noului regim al Kremlinului.

De exemplu, noi sustinem că Stalin si-a semnat sentinta din ziua când, neavând încă certitudinea "elixirului" lui Frankel si fiind la bătrânete, iar pe de altă parte considerând animatoare o usoară schimbare de decor, a consimtit printr'o usoară abatere dela dogmă să îngăduie mai tânărului si vulcanicului secretar secund al Partidului - de altfel subalternul lui de "absolută bună credintă" - să citească raportul în fata Congresului Partidului din toamna aceasta, act care până acum era oficiat numai de Stalin în persoană.

Deci Malenkov a citit raportul în locul lui Stalin. Partidul a luat act, a văzut, va tine minte, iar de va fi nevoie, va trebui să tină minte. I se va aplica "norma". De acest lucru avea nevoe Malenkov.

Nu putem nega lui Malenkov dragostea si chiar recunostinta fată de Stalin. Dar tot astfel nu putem nega lui Malenkov faptul că el este unul din cele mai autentice produse ale regimului stalinian, că este deci structurat după morala junglei, după care semenul nu are nici o valoare - fie el prieten sau stăpân - în fata dorintei de dominare absolută, în fata setei de putere nelimitată, în sfârsit, în fata atingerii unui obiectiv "superior".

Malenkov a găsit deci că acum era momentul cel mai prielnic pentru cucerirea puterii. Dece acum si nu mai târziu ?

- Pentrucă întârziind, Stalin, care încă mai dispunea de oarecare vigoare, ar fi putut ca la viitorul Congres să pună pe altul să citească raportul.
- Pentrucă nu era deloc exclus ca mâine, peste un an sau doi, Frankel să găsească într'adevăr elixirul căutat, care ar permite lui Stalin (si nimănui altul, deci nici lui Malenkov) să-si prelungească viata cu încă 6o-7o de ani, ceeace pentru aspiratiile lui Malenkov ar fi fost o catastrofă, deoarece rămânea în perspectiva de a muri în acelas post de secretar secund.

Logic deci, era imposibil a se amâna punerea în executie a unui plan pentru cucerirea puterii.

Cum a fost, probabil, conceput acest plan ?

Malenkov trebuia să utilizeze sau să creeze un ansamblu de conditii si măsuri, care să dea o cât mai mare garantie de reusită.

- Cel mai important lucru era ca moartea lui Stalin să apară ca un fapt natural sau la nevoe, ca provocată de un dusman.
- Era nevoe ca moartea lui Stalin să rămână secretă câtva timp, în care toti probabilii concurenti trebuiau lichidati.
- Rămas singur si încă în atitudine de neînduplecat salvator si apărător al idealului stalinian, putea acum să anunte odată cu moartea lui Stalin si înscăunarea sa ca unic succesor, indicat de însusi Stalin în timpul ultimului Congres de Partid.

Acestea au fost probabil ideile centrale ale planului care au fost apoi complectate si cu unele măsuri auxiliare.

Astfel, o exterminare violentă a lui Stalin, era imposibilă de realizat si în orice caz ar fi avut un efect categoric negativ. Trebuia folosită calea "elixirului". Dar pentru aceasta, trebuia asigurată complicitatea lui Frankel sau cel putin a unuia din cei 1o sau 15 medici ai statiunei experimentale din Caucaz. Pentru acest din urmă scop trebuia folosit santajul - prin intimidarea vreunuia dintre acesti medici în raport cu activitatea sau trecutul său - sau ura, creind o stare de ireparabil între dictator si vreunul sau mai multi dintre ei. Se pare că a fost utilizată ura, întrucât apare prea înrudită arestarea celor 9 medici evrei de la Moscova, respectiv deslăntuirea unei campanii antisemite în spatiul sovietic, cu faptul că atât Frankel cât si o parte din medicii statiunei experimentale par a fi fost evrei. Este aproape sigur că Frankel, constient sau indus în eroare de vreunul din medicii statiunei, a aplicat lui Stalin injectia fatală, sub asigurarea că este injectia din proba de "elixir" reusită.

Pe lângă realizarea asasinatului urmărit, conexarea acestuia cu campania antisemită, prezenta si un avantagiu pentru mai târziu, si anume pentru cazul când disparitia lui Stalin ar fi putut să dea nastere la ceva miscări de masse. In acest caz, s'ar fi "descoperit" că medicii evrei l'au asasinat si deci, tot antisemitismul mocnit al poporului rus - care există - ar fi fost transformat într'o supapă de sigurantă a noului regim, asvârlind în gura masselor exaltate pe cei peste două milioane de evrei din Rusia sovietică.

Primul act al planului a reusit "fără repros". Incepând cu actul următor însă, socotelile lui Malenkov s'au cam încurcat.Se pare că neprevăzutul a fost ceva mai tare, iar consecintele se vor dovedi credem - si încă pe cât de curând - si mai teribile.

Acest neprevăzut a împiedecat pe Malenkov să treacă la exploatarea succesului, recte la seria de lichidări si la autoînscăunare.

Neprevăzutul buclucas a fost furnizat de un reporter ceh aflător la Moscova, care prin ce împrejurări - este si acesta un mister de filiatie probabil cu reversul campaniei antisemite - a aflat în chiar ziua de 28 Februarie că Stalin a murit si a transmis această stire imediat la Praga, folosindu-se de un limbaj inofensiv pentru cenzură.

In Praga deci, în ziua de 1 Martie - un interesant si valoros mărtisor - se vorbea, desi numai în surdină, de acest extraordinar eveniment. Notele de surdină au fost însă imediat interceptate de profesionistii Moscovei, care alarmati au comunicat vestea cu maximum de urgentă sectoarelor din Moscova cărora erau afectati.Incât se pare că N.K.V.D.-ul, Armata si Externele, au primit uluitoarea informatie prin via Praga. Pentru acestia informatia totusi nu a fost prea târzie; pentru Malenkov însă, a fost tragic de timpurie.

Surprins si nepregătit pentru această eventualitate, Malenkov a trebuit să accepte "colaborarea" si altor tovarăsi si să înghită cu noduri formula trinomică pentru succesiunea lui Stalin.

Totodată, desigur sub presiunea evenimentului, cei trei au fost nevoiti să emită o serie de buletine medicale, a căror falsitate era evidentă pentru oricine, pentru ca în sfârsit abia în ziua de 5 Martie să-l declare pe Stalin mort de-abinelea.

Indiscretia comisă de reporterul ceh, care a sfărâmat visul ambitiosului Georgică, a fost plătită fulgerător nevinovatului Gottwald, Presedintele Cehoslovaciei, prin malenkovita contractată de acesta cu ocazia participării sale la funerariile lui Stalin. Si tot de malenkovită se pare că suferă si Maurice Thorrez, aflător de 2 ani la Moscova, pentru tratarea "unei boli" ! Cum nu este exclus să fie doborâti de această boală un Molotov, Beria si alti mânuitori de putere ai Kremlinului.

Fapt care ne îndrituieste totusi să credem că nici Malenkov nu este în afara pericolului de contaminare.

***

Azi, după moartea lui Stalin, Rusia sovietică este condusă de trei figuri:

- Malenkov, care la ora actuală fiind lipsit si de unica putere pe care o avea, a Partidului, se sprijină doar pe "autoritatea" scaunului de Prim Ministru.

- Beria, care la început luase o atitudine de modest, având în spate puterea exceptional de organizată a NKVD-eului, s'ar putea să încerce cartea mare.

- Molotov, care ca potential, dispunând abia de o pălărie si o pereche de ochelari, este destinat unui permanent rol secundar.

Deci Rusia Sovietică, unde totul se măsoară cu unitatea omputere, este condusă de un trinom în dezechilibru sau în orice caz în echilibru labil, adică fără durabilitate.

Din examinarea câmpului vectorial actual al Rusiei Sovietice rezultă următoarele concluzii :

1. Conducerea unipersonală - gen Stalin - în prezent nu mai e posibilă. A fost o unică ocazie, cu Malenkov, dar acesta este acum scos de pe rolul conducerii unipersonale. Iar altul nu ar putea să apară decât dintre militari si numai după lupte interne extrem de tari si costisitoare.

2. Actuala conducere trinomică nu e viabilă, fiindcă nu reprezintă cele trei forte reale existente : Armata, Partidul si Politia secretă. Si chiar o îmbinare a exponentilor acestor trei forte nu ar putea să dea un instrument de guvernare valabil, într'un stat de concurentă oarbă prin fortă, ci numai în unul de colaborare prin întelegere.

3. In scurtă vreme Kremlinul va deveni un câmp de lupte interne si lichidări reciproce, având ca urmare :

- Ori, declansarea unei mari revolutii pe tot spatiul sovietic cu eliberarea popoarelor robite si răsturnarea regimului de fer actual, evenimente care ar putea să oblige lumea occidentală să intervină printr'un răsboi mondial de dimensiuni si intensitate limitate.

- Ori aparitia unei puternice si poate mai feroce personalităti, care pentru a se consolida pe tronul lui Stalin, va trebui să canalizeze apele umflate ale masselor spre un obiectiv din afară, adică spre răsboiul mondial total.

Ing. Dumitru Mihăescu

Un neam nu poate trăi însă în eroare. Drumul rătăcirii este un păcat. Eroarea este pentru neam pierderea centrului său de sustinere: pribegie si rătăcire - moarte. A fi pe drumuri streine înseamnă a nu crede în soarta ta, în posibilitatea ta de a fi si de a realiza; înseamnă a nega destinul si unicitatea istorică. Astfel, un neam care trăeste în eroare, este un neam pierdut.

ION VEVERCA - Suflet si gând legionar - Col. Omul Nou

Tragedia poporului ales.

Lumea întreagă a rămas stupefiată în faţa atitudinei antisemite luată de conducătorii Rusiei Sovietice. E adevărat că sovieticii ne-au obişnuit de mult cu adoptarea de atitudini pe cât de spectaculare pe atât de neaşteptate. Credem totuşi că dela vizita lui Ribbentrop la Moscova în vara anului 1939, nici unul din gesturile sovietice nu a provocat o surpriză mai totală ca acela de care e vorba mai sus. Ca şi în 1939, atât cercurile diplomatice cât şi omul de pe stradă, se pierd în fel de fel de întrebări şi-şi dau fel de fel de răspunsuri, care de care mai contradictorii.

Nu numai faptul că însăşi ideia marxistă este o creaţie evreiască, dar dela crearea ei şi până la procesul Slanski, evreii au fost cei mai fideli slujitori ai ei. Dela tovarăşii de luptă ai lui Lenin până la Pontecorvo, Gold şi Rosenberg, evreimea a fost elementul cel mai preţios pentru propagarea şi slujirea comunismului. Intre Karl Marx, ca punct de plecare şi spionul Rosenberg, ultimul cronologic vorbind, există o extraordinară cohortă anonimă de Evrei, cari, în toate ţările, au fost vehicolul ideiei comuniste, au activat, au ajutat sau numai au suspinat după idealurile formulate de Karl Marx.

Şi iată că idealul menaj dintre evreime şi ucigaşii din Kremlin, se sparge, tocmai atunci când înţelegerea părea mai perfectă.

Poporul evreesc este mai mult decât oricare altul un popor greu de înţeles, un popor ale cărui componente sunt contradictorii. Din acest punct de vedere, singurul popor care-l egalează şi, cine ştie !, poate îl şi întrece, este poporul rusesc. De două mii de ani, poporul evreesc suspină după Ierusalim, şşi iată că atunci când pământul făgăduinţei şi-a deschis pentru el braţele primitoare, suspinătorii de altă dată preferă să rămână în ţările în care se găsesc şi - lucru şi mai curios - o parte din cei cari au intrat în pământul biblic, se grăbesc să părăsească pământul după care suspinaseră. Dacă s'ar răspunde că Evreii sunt legaţi de pământul în care au trăit, acesta ar fi un răspuns nesatisfăcător, căci se ştie că Evreii sunt poporul cel mai nestabil, că sunt într'o veşnică mişcare, un adevărat popor rătăcitor şi dictonul " ubi bene, ibi patria " este o incontestabilă realitate pentru ei. In plus, a fi legat de pământul ţării în care trăieşti, presupune o aderenţă la idealurile ţării acesteia. Ori se ştie că Evreii, în general, se situiază totdeauna, exact pe linia contrarie intereselor ţării în care se găsesc. In România, de exemplu, în 1916, când interesele poporului român erau contrarii poporului german, Evreii de la noi i-au susţinut ; în 1940, când interesele poporului nostru erau opuse intereselor ruseşti, Evreii din România au fost alături de Rusia. Exemplele se pot înmulţi.

Din momentul în care - graţie acumulării de bogăţii - au devenit o forţă mondială, Evreii au acţionat cu acelaş zel pe două planuri contradictorii : unul era internaţionalist :cucerirea lumii

iar al doilea,naţionalist, agresiv naţionalist : crearea Statului lui Israel. Cei cari luptau pentru crearea Statului evreesc, erau sionişti. Dar există vreo deosebire între Evreii sionişti şi nesionişti ? - se întreabă Dl. Pamfil Şeicaru în "Analele politice" (anul II,nº1-2). Nu există nici o deosebire între Evreul sionist şi cel nesionist şi, ceeace este mai curios, nu există nici o deosebire între Evreul sionist şi Evreul comunist. Dl. Şeicaru reproduce un pasagiu dintr'un ziar sionist din 1919 : " De mare importanţă este acuma existenţa însăşi a bolşevismului, faptul că atâţia evrei sunt bolşevici şi faptul că idealurile bolşevismului coincid în multe puncte cu cele mai înalte idealuri ale iudaismului."

Aici intervine o gravă contradicţie. Bolşevismul este contra Patriei, contra religiei, contra proprietăţii. Ori Evreii luptau pentru o Patrie, Israelul; erau credincioşi până la bigotism; şi mai mult decât alţii, nu dispreţuiau avantagiile proprietăţii. Evreii din Rusia au distrus locaşele de cult ortodoxe, dar nu s'au atins de sinagogi.

Internaţionalismul era pentru alţii, naţionalismul pentru ei. Sau poate cu ajutorul ideii internaţionaliste voiau să distrugă celelalte naţiuni pentru a le supune poporului ales şi în acest caz contradicţia îşi găseşte o explicaţie. Revista organizaţiei masonice "Bnai Brith", preciza : " Funcţia Evreului este să fie interpretul Rusiei sovietice în lume şi al lumii în Rusia Sovietică". Trebuie să recunoaştem că Evreii s'au ţinut de cuvânt, cel puţin într'un sens : au făcut cunoscute Rusiei Sovietice până şi secretele militare, inclusiv bomba atomică, ale lumii capitaliste.

Atât de strânsă era legătura între Evreii din toată lumea şi comunişti, încât, o parte din ţările cele mai favorabile Evreilor, s'au văzut silite în ultimii ani, să-i îndepărteze pe aceştia din posturile care comportau secrete militare. Evreii jucau masiv pe cartea comunistă. Nu numai în Rusia, dar în toate ţările ce se găseau sub ocupaţie bolşevică, cei ce deţineau posturile cheie, erau Evreii. In România, la intrarea trupelor roşii în Bucureşti şi în celelalte oraşe, cei cari i-au primit cu flori, cei cari au creiat primele cadre credincioase, au fost Evreii. Şi acest lucru s'a întâmplat nu numai în România, ci în toate ţările "eliberate".

Problema evreiască are multe aspecte curioase. De când au devenit o forţă mondială, Evreii au dus tot timpul o acţiune de culise, de umbră. Şi întotdeauna au avut victoria. Această victorie însă a fost numai aparentă, o victorie de moment şi nu una de durată. Niciodată Evreii n'au câştigat victoria finală. Se pare că acest popor e urmărit de un blestem. Câştigă toate bătăliile,afară de ultima.

In urma celui de al doilea războì mondial, se părea că au victoria în mână. Se răsbunaseră teribil pe inamicii lor, în nici o ţară din lume Evreul nu mai putea fi prigonit, antisemitismul părea sortit să dispară. Şi iată că numai după câţiva ani, ţările capitaliste au început să-i îndepărteze din posturile de încredere. La un moment dat, serviciile secrete americane din Europa, păreau conduse de ofiţeri ce ar fi aparţinut cine ştie cărei ţări huliganice din Răsăritul Europei : orice Evreu dintr'o ţară de dincolo

de cortina de fier. Atâta timp cât se găsea într'o ţară din Occident, evreul era prin definiţie suspect de a fi agent comunist. Acolo unde păreau a fi stăpâni incontestabili, era Rusia Sovietică. Pentru această ţară doar, Evreii de tip Pontecorvo & Co. furau secretele atomice!...

Şi iată că antisemitismul isbucneşte şi mai violent, exact în ţara în care nimeni nu şi-ar fi închipuit : în Rusia sovietică, în ţara graţie căreia se credea că, în asaltul final, evreimea va câştiga supremaţia lumii.

Atitudinea antisemită a Rusiei Sovietice a fost atât de neaşteptată încât după atâtea luni, lumea nu se poate încă desmetici, şi foarte mulţi sunt aceia care cred că e vorba de o nouă escrocherie rusească sau evreiască, de o faţadă care ascunde cine ştie ce diabolice planuri. Şi totuşi, maşina rusească îşi continuă opera de sdrobire. După îndepărtarea Anei Pauker şi a altora, a venit procesul dela Praga, după aceia rechemarea întregului personal diplomatic de origină iudaică, apoi ruperea relaţiilor diplomatice cu Statul lui Israel. Care poate fi cauza distrugerii idealului menaj? Care poate fi cauza acestei atitudini, ce după unii - având în vedere nemăsurata putere judaică - este socotită un act de sinucidere sau de demenţă din partea sovieticilor?

În afară de chestiuni de moment - atragerea lumii arabe - noi credem că la baza divorţului este o cauză mult mai profundă. După noi, este vorba de ciocnirea brutală a două naţiuni, sau mai bine zis, a intereselor a două naţiuni. Şi Rusia şi Evreii, urmăreau sub pretextul unei ideologii internaţionale, cucerirea lumii pentru naţiunea lor, fiecare din aceste două naţiuni socotind că se serveşte de cealaltă ca de o unealtă pentru ajungerea scopului personal.

A sosit însă momentul când unul dintre parteneri se socoteşte destul de tare pentru a-l lichida pe celălalt. Peste tot, bolşevicii înlocuiesc personalul de conducere prin Ruşi autentici; străinii - inclusiv Evreii - fiind îndepărtaţi.

Ca într'o poveste fantastică, marxismul, robot creat de Evrei pentru ca să cucerească lumea cu ajutorul lui, se întoarce contra lor.

S'a spus că Evreul rămâne fidel idealurilor neamului lui, indiferent de ţara în care se găseşte, indiferent de funcţia pe care o ocupă. Evreul rămâne evreu chiar atunci când îşi părăseşte religia, pentru a deveni ortodox, protestant sau catolic. Evreii au fost totdeauna uniţi şi în această unire a stat forţa lor. In orice punct al globului, Evreul asculta de directivele centralei.

Acestea sunt adevăruri indiscutabile, dar se ştie că nici adevărurile nu scapă legii relativităţii, nici adevărurile nu sunt eterne. Intervin factori neobişnuit de violenţi, care le modifică. Un astfel de factor este comunismul.

In momentul în care Evreii se pregăteau să dea asaltul final pentru cucerirea lumii, se văd puşi în faţa celei mai grave probleme : antisemitismul sovietic. Şi gravitatea problemei constă în faptul că de data aceasta, adevărurile de care a fost vorba mai sus sunt răsturnate şi Evreii se prezintă divizaţi. Karl Marx a răspândit în lume un puternic microb : comunismul. Acest microb

era destinat celorlalte popoare, şi cel mai atins astăzi este tocmai poporul evreu; atât de contaminat, încât s'a ajuns la divizionea lui. Intr'o tabără se găsesc Evreii care continuă să asculte de ordinele centralei evreeşti, în cealaltă Evreii care ascultă de directivele internaţionalei comuniste.

Nu toţi Evreii - la ordinele centralei lor - vor deveni anticomunişti; nu toţi Evreii vor avea de suferit din cauza proaspătului antisemitism sovietic. Vor avea de suferit numai acei Evrei care nu se integrează total idealurilor de cucerire a lumii de către naţiunea rusească. Sunt unii Evrei cari sunt comunişti total. Aceştia nu se pot despărţi de Ruşi din cauza funcţiunilor înalte pe care le-au ocupat, din cauza crimelor pe care le-au comis. Aceste crime îi ţin legaţi de conducătorii naţionali ai Kremlinului. Că este aşa, ne-o dovedeşte însăşi cunoscuta Ana Pauker. Aceasta ştia prea bine planurile prietenului ei Stalin, ştia că într'o zi va fi aruncată la gunoi şi pentru aceasta îşi făcuse depozite în Băncile capitaliste. Şi totuşi, în momentul în care a căzut în disgraţie, ezită să fugă. Noi credem că dacă ar fi voit, Ana Pauker ar fi putut fugi. Dar nu a schiţat nici măcar un gest pentru a scăpa de furia Kremlinului. Şi nu a încercat gestul de eliberare, pentrucă nu avea unde să fugă. Fugând, ar fi scăpat poate de răsbunarea unei forţe, acea comunistă şi ar fi căzut în ghiarele altei forţe, a celei evreeşti. Această forţă ar fi pedepsit-o pentrucă Ana Pauker o trădase. Lumea capitalistă ar fi pedepsit-o la rândul ei din cauza crimelor comise. Deci, şefa partidului comunist român se găsea într'o situaţie fără eşire. Şi în această situaţie se găsesc toţi şefii comunişti, de la cel mai mare până la obscurul agent de siguranţă care-şi are mâinile pătate de sânge; când i-a venit mazilirea, e nevoit să-i suporte consecinţele. Aici s'ar putea găsi poate o explicaţie a mărturisirilor totale ale comuniştilor, încărcarea cu cele mai grele păcate în momentul în care se găsesc în faţa tribunalelor. Ca Ana Pauker este o întreagă legiune de Evrei şi aceşti Evrei vor forma partea ce va lupta contra propriului lor popor, vor duce la ceeace spuneam mai sus : divizarea forţei iudaice.

Vor menţine Sovieticii în posturi pe Evreii fideli ? Credem că da. O dovadă o avem în însăşi ţara noastră: de la conducerea partidului comunist român a fost înlăturată o evreică, Ana Pauker, şi în locul ei a fost pus tot un evreu:Iosif Kisinevski. O altă dovadă o avem în faptul că diplomaţii evrei rechemaţi, nu "au ales libertatea", ci s'au întors la ţarc, probabil pentru a dovedi fidelitatea lor.

Un evreu, Dl. Camil Ring, afirmă că Evreii cari au mâinile pătate de sânge, nu mai sunt evrei, s'au exclus din comunitatea evreească. Despre crimele comise de Evreii comunişti, Dl;Ring, afirmă crimele deoarece ştie câte ceva de vreme îndelungată. Totuşi, până acum nu s'a ridicat împotriva lor. Până acum s'a ferit să decreteze excluderea. Din această cauză, socotim excluderea aceasta nu ca o consecinţă a crimelor comise, ci ca o urmare a faptului că aceşti evrei s'au înregimentat fără reticenţe în comunitatea rusească, părăsind comunitatea evreească.

Numai că Evreii care nu mai sunt evrei pentru Dl. Ring şi pentru comunitatea evreească, rămân Evrei pentru lumea cealaltă.

Ne găsim în pragul celui de al treilea război mondial și poporul evreesc se găsește în cea mai teribilă criză a istoriei lui. Criza constă în special în divizarea lui. Dacă poporul evreesc a pierdut victoria din mână atunci când era unit, când juca pe două tablouri câștigătoare, ce se va întâmpla cu el când acum nu mai reprezintă, din cauza divizării, temuta forță pe care Hitler a încercat-o pe pielea lui ? Care sunt perspectivele lui de viitor, în aceste momente de criză, când o bună parte din el, ascultă de ordinele altui popor, decât ale poporului ales ?

In tabăra comunistă, oricât suflet ar pune, Evreii sunt suspectați. Vor servi de unelte, dar vor fi supravegheați. Ca să îndepărteze această suspiciune, vor fi siliți să comită și mai multe crime ca până acum, vor trebui - exact pentru a-i convinge pe Ruși de fidelitatea lor - să lovească și în coreligionarii lor din Rusia și țările zise satelite. Vor cădea deci Evrei și din cauza antisemitismului evreesc. Și în Rusia sovietică nu se glumește când e vorba de suprimarea unui popor sau unei părți a unui popor.

Care va fi comportarea Rușilor față de Evrei ? Mujicul rus a rămas totdeauna un antisemit, dar dispozițiile conducătorilor l-au împiedecat să și-l manifeste. De data aceasta frâul va fi liber.

Care va fi situația de cealaltă parte ? In țările satelite în cursul celui de al treilea război mondial, soldatul aliat va găsi partizani evrei : vor fi acei evrei pe care crimele comise, îi țin legați de stăpânii Kremlinului. Intr'un grup de o sută de partizani cehi sau bulgari, va fi suficientă prezența unui singur evreu, pentru a se da naștere la represalii sângeroase, cărora li se va pune eticheta : antisemitism. Soldatul aliat se va răsbuna contra tuturor Evreilor din cauza prezenței unui evreu într'un grup de o sută de partizani. Și aceasta pentrucă Evreul se aseamănă unui colorant extraordinar de puternic, din care e suficient un miligram pentru a colora apa dintr'un bazin.

E probabil blestemul cristic, care-i urmărește dealungul veacurilor !

De data aceasta, poporul ales va pierde pe amândouă tablourile.

Evreii au luptat totdeauna din culise și întotdeauna au pierdut. O singură dată poporul ales a ieșit din aceste dulise familiare lui și a pășit hotărât în arena luminată de soare. A luptat contra unei întregi coaliții și a învins. Nu numai Arabii, dar chiar Leul britanic. Goliatul britanic a fost învins de urmașii lui David. Isprăvile Irgun-ului au adus poporului ales nu numai victoria, ci și admirația lumii întregi; i-au adus chiar admirația adversarilor sau presupușilor adversari.

Va trage oare poporul ales, din aceste fapte, concluzia logică ?

Va înțelege oare că nu se câștigă niciodată în mod definitiv prin lupte de culise ? Nu credem!...

Poporul evreesc își urmează destinul. E tragedia poporului ales. Nu ne bucurăm și nici nu ne întristăm.

Pe deasupra tragediei poporului ales, ne preocupă tragedia propriului nostru popor.

Șerban Giurgea

Politica fermă
****

Prin ultimile alegeri din Statele Unite, se deschide în politica lor externă o nouă eră : era politicii ferme.

Statele Unite, angajate în ultimul război mondial mai ales prin elementul economic și posibilitățile sale tehnice mult superioare oricărei alte națiuni, au eșit cu aureola de învingători și cu marea responsabilitate de a dirija economic și politic o lume ce-și redeschidea ochii pe ruini.

Situația la sfârșitul răsboiului era totuși paradoxală.

Bătrâna Europă fu împărțită în zone de influențe între foștii aliați învingători, sub presiunea aceluia dintre ei ce se găsea tocmai la antipodul ideii de Democrație și sens umanitar. Or Statele Unite intraseră în răsboi tocmai pentru aceste mari principii. Ani de zile nu fu luată nici o măsură, pentru a se rectifica penibila situație creată în Europa. Moștenirea roosveltiană - acele nenorocite pacte dela Yalta, Teheran și Potsdam - rămân, din lipsă de viziune politică sau poate dintr'o delăsare tipică învingătorului, ca îndreptar al vieții politice americane, de după răsboi. Și astfel, politica externă americană a fost surdă la toate strigătele de desnădejde ale tuturor acelora ce nu numai că-și pierduseră libertatea, dar pentru a supraviețui erau forțați să renunțe la individualitatea lor, la însăși demnitatea de om.

Politica externă americană, printr'o neînțeleasă atitudine, a fost spectator mut în fața milioanelor de deportări din Europa Orientală, spectator în fața invaziei Chinei și-a Tibetului, spectator în fața luptei Franței în Indochina, spectator nepăsător al Hidrei ce-și întindea brațele în toate direcțiile lumii, fără împotrivirea nimănui, cuprinzând, cucerind și sufocând.

A fost necesară agresiunea brutală din Corea, pentru ca democrația americană să treacă dela indeciziunea culpabilă, la luarea unei atitudini. Și în sfârșit, să se tragă concluzia că aliatul de eri, este adversarul însuși al existenții statului american de azi.

Prin prisma noilor evenimente, se impuneau soluții, pentru a nu se pierde și ultimile poziții ce se mai dețineau. Europa părăsită, însemna din punct de vedere uman, sacrificarea ultimei jumătăți libere, pe eșafodul sovietic. Iar din punct de vedere economic, izolarea și sufocarea americană. Deasemenea, neintervenirea în Extremul Orient, însemna lăsarea câmpului deschis spre noi cuceriri hoardelor roșii; strângerea din ce în ce a cercului în jurul lumii libere. Se impuneau soluții, atât în Europa cât și în Extremul Orient. Se simțea nevoia unei mâini energice, care să abandoneze diplomația înmănușată; care să rupă cu această tradiție diplomatică a discuțiilor interminabile; și care, nu numai să aducă hotărâri, ci, aceste hotărâri, să le transforme în fapte.

Opinia publică americană, obosită de nehotărârea guvernului trecut, de tărăgăneala în viața internațională, aduce la președinție, omul format pe câmpul de bătae al ultimului războí, omul realităților terenului, Generalul Eisenhower.

Intreaga omenire a aşteptat cu nerăbdare trasarea drumului
ce va urma, în cei 4 ani de guvernare viitoare. Dela început, ceea-
ce partidul democratic nu a reuşit în atâţia ani să îndeplinească,
Eisenhower reuşeşte în primele zile : adică, reluarea conducerii
în răsboiul rece, reluarea iniţiativei ce fusese până atunci în
mâinile comunismului.
Repudiază acordurile dela Yalta, Teheran şi Potsdam. Prin
această atitudine atrage mai mult de partea lumii libere, Japonia,
căreia îi renaşte speranţa regăştigării teritoriilor pierdute pe
baza acestor tratate. Redă libertatea de mişcare trupelor naţiona-
liste chineze din Formoza, fapt ce poate avea repercusiuni, atât
în răsboiul din Coreia cât şi în interiorul chinez. Doreşte în a-
celaş timp ca popoarele sclavizate de comunism să-şi recâştige in-
dependenţa, ceeace recunoaşte implicit influenţa comunistă în a-
fara graniţelor ruseşti, afirmaţie ce aruncă în sufletele tuturor
celor sclavizaţi, o rază de lumină, o nouă speranţa şi slăbeşte în
acelaş timp influenţa comunistă. In sfârşit, adresează Europei un
nou apel la unire, în ton ferm, de a se pune capăt tuturor discuţi-
unilor sterile şi a se trece cât mai neîntârziat la realizări. Tim-
pul pierdut trebue recâştigat chiar cu forţa dacă nu de bună voe.
Se ştie că această unire ar friza interesele economice engleze şi
că ar răni anumite susceptibilităţi franceze. Dar cum unirea euro-
peană este o condiţie sine qua non în stăvilirea puhoiului asiatic,
trebue să se realizeze.
Cu duşmanii, sau cu prietenii, Eisenhower a luat ofensiva.
Şi oricât de spinos, de dificil ar fi drumul realizărilor, nimic
nu este imposibil când există o hotărâre fermă. Eisenhower recu -
noaşte comunismul ca duşmanul existenţei lumii libere. Denunţă co-
munismul ca o ideologie cu care coexistenţa nu e posibilă. Deschide
era politicii ferme.
Se poate ca această guvernare să-l puie în situaţia de a
lua hotărâri capitale. Nu ne îndoim că, chiar dacă preşedintele va
ezita, militarul răsboiului trecut, nu va şovăi.
Sunt cazuri în care intervenţia bisturiului e necesară.

Prof. Dănulescu

" Declar solemn că constiinta Americei nu va fi
linistită, înainte ca popoarele de acelas sânge
si aceiasi conceptie ca si noi, nu vor fi rea -
duse în societatea oamenilor liberi...Teritori-
ile si milioanele de fiinte omenesti robite de
Kremlin, constitue o dovadă crudă a pericolelor
sinistre cari amenintă astăzi fiecare tară li-
beră".

Gen. Eisenhower : Discurs tinut în fata
"Legiunei Americane"

Deportarea lui Dumnezeu.
****

In ultimul secol, Biserica, abandonând veleităţile de con-
ducere politică, a jucat în formele democratice de guvernare a po-
poarelor, rolul de apărător al dreptăţii şi libertăţii, fiind fac-
torul justiţialist, paralel guvernelor, ce eventual depăşeau pute-
rile încredinţate lor de voinţa populară. Reprezenta centrul pola-
rizator al tuturor nemulţumirilor masselor.
Biserica fiind garanţia respectării umanitarismului, a făcut
posibil în Stat, un echilibru între massă şi guvern, temperând după
cum era cazul, fie cerinţele masselor, fie abuzurile conducerii, fie
în acelaş timp pe amândouă.
Ne mai existând factorul Biserică, guvernul îşi poate aco-
peri toate fărădelegile în numele aşa zisei raţiuni de Stat. Guver-
nul stăpânind libertatea absolută de mişcare, poate fără nici o îm-
potrivire deveni tiranic, prin suprimarea legilor, a libertăţilor,
a justiţiei, a respectării bunului privat.
Numai faptul nesupunerii Bisericii intereselor unui partid,
ridică Biserica la adevărata sa menire, aceea a Creştinismului. O
religie însă, subjugată, servilă, supusă intereselor unui partid,
se transformă în factor destructiv social, contribuind la măcinarea
moralei şi moralului masselor.
Instaurarea în Rusia a regimului comunist totalitar, tiranic
inuman, regim ce nu se baza pe majoritatea absolută a masselor ru-
seşti, pentru a-şi asigura dominarea totală, necesita, în afara for-
mării Statului poliţist, de neutralizarea Bisericii. Aceasta, înde-
plinindu-şi adevărata menire, ar fi fost unul din cei mai de temut
duşmani. Ar fi însemnat posibilitatea regrupării masselor în jurul
ei, riscul unei contra-revoluţii şi probabilitatea prăbuşirei comu-
nismului. Pentru obţinerea acestei libertăţi absolute, se impunea
una din cele două soluţii: sau distrugerea Bisericii, sau subjuga-
rea ei intereselor partidului. Cea de a doua soluţie, era - natural-
ideală, dar pentru realizarea ei, comunismul avea nevoie de elemen-
tul uman, dispus să se facă unealtă oarbă în mâinile partidului. Pu-
tea el oare avea încredere în acea veche clasă conducătoare a Bise-
ricii, chiar dacă aceasta ar fi acceptat condiţiile impuse de Gu -
vern ? Ar fi fost această acceptare garantată în viitor ? Şi-apoi,
care ar fi fost reacţiunea generaţiilor vechi, nesupuse încă disci-
plinei comuniste, generaţii de ţărani credincioşi până la fanatism?
Toate aceste întrebări au condus spre prima soluţie, aceea
de distrugere a Bisericii. Pe plan intern, această măsură produce
haosul, teroarea, şi indivizii, hărţuiţi din toate părţile, nu mai
au posibilitatea unei regrupări. Pe plan extern, faptul independen-
ţei Bisericii Ortodoxe de centrul Roma, face ca această măsură a
Guvernului să fie privită ca o chestiune de politică internă. Pentru
occidentali, are importanţa unui fapt divers. Din punct de vedere
comunist, măsura dă pe deplin roadele aşteptate.
Dacă comunismul n'ar fi avut un program expansionist, atunci
această măsură s'ar fi permanentizat şi ea. Cum însă limitarea poli-
tică între graniţele ţării era ceva temporar, tot aşa şi această

măsură trebuie să fie temporară.Deoarece, neexistenţa formală a Bisericii, pe plan internaţional ar fi avut o repercusiune contrarie sensului dorit.Deaceea, revenirea era prevăzută,dar într'un sens cu totul altul. Pentru acest moment s'au creat elemente destinate conducerii noii Biserici,concepută după dorinţa şi necesitatea comunistă: elemente, trup şi suflet, la dispoziţia guvernului. Astfel a luat naştere această parodie ce fu prezentată lumii ca Biserica Ortodoxă Rusă, care n'are nimic comun cu Ortodoxia.Fondul e Evanghelia lui Marx,iar Dumnezeul acestei Biserici e însuşi cârmuitorul partidului. Nu se mai slujeşte cuvântul Domnului ci interesele partidului.

Această instituţie crează deja confuzie, pe plan internaţional. Prin ea se speră într'un început de democratizare a comunismului.Are chiarr darul să atragă simpatia multor naivi ce până atunci mai aveau oarecari reticenţe. Această mascaradă serveşte ca o perdea de fum, în dosul căreia se pot ascunde intenţiile guvernului.

In aşa zisul Congres de Pace dela Viena, Patriarhul Alexei reprezenta ideia de pace. Dar pace rusească, ceeace se poate traduce prin sclavie, tiranie. Şi totul în numele,de astă dată, nu a raţiunei de Stat, ci în numele biruinţei marei idei creştine.

Or, reprezentând creştinismul, dece nu a protestat niciodată contra sclavizării milioanelor de suflete,ce se macină în câmpurile de deportări ale Rusiei? Reprezentând creştinismul, dece de pe buzele Sf. Sale nu a pornit niciodată un protest contra asasinatelor individuale şi colective ale Guvernului rusesc? Reprezentând creştinismul, s'a ridicat vreodată contra minciunilor şi fărădelegilor guvernului sovietic? Iar dacă figura Sf.Sale nu şi-a făcut apariţia decât acolo unde erau de apărat interesele partidului, care e concluzia ce se poate trage?

Unica concluzie valabilă e aceea că nu există în aceste circumstanţe Biserică. Există o nouă organizaţie, ce proclamă ca nou Dumnezeu pe însuşi şeful partidului.

In Rusia şi ţările satelite nu mai există Biserică,ci "întreprinderi". Proba o avem în "Crezul" dat după ultimul războiu în Iugoslavia cu aprobarea Patriarhului, ca să înlocuiască pe cel vechi.

"In numele lui Stalin, şi-a lui Tito, şi-a sfântului duh "al lumei comuniste, amin.

"Cred în Stalin, făcătorul libertăţii şi al comunismului..

Şi continua pe acest ton respingător, revoltător.

Cred că numai reproducerea acestor câteva rânduri a noului Crez, sunt suficiente pentru a demasca farsa comunistă, farsa dedublată de criminal sacrilegiu, prin parodierea însăşi a Bisericii.

Unde au fost protestele ridicate în faţa acestei grave probleme? Unde a fost intervenţia de demascare din partea Patriarhului Alexei ? Realitatea e că în ţările comuniste, nu există Biserică,nu există Dumnezeu. Lăcaşurile sfinte, sunt numai teatre,în care actorii îmbrăcaţi în odăjdii,işi joacă rolul pentru care au fost plătiţi.

Iar Dumnezeu, în ţările teroarei comuniste, a împărtăşit soarta tuturor reacţionarilor burghezo-capitalişti : a fost déportat.

In îngheţatele câmpuri siberiene, Dumnezeu e în rând cu milioanele de sacrificaţi, în numele umanitarei religii comuniste.

Cezar Vintilă.

Câteva cuvinte despre "luptă".

Un prieten ne reproşa nouă, legionarilor, faptul că am fi monopolizat diferite cuvinte din dicţionarul românesc. Printre altele se găsea şi cuvântul "luptă". Imi dădea să înţeleg că facem prea mare caz de lupta noastră, căzând astfel în păcatul demagogiei.

Am rămas foarte surprins, nu atât de argumentare, cât de lipsa de înţelegere a acestui prieten, care, trăind în ţară, a cunoscut pe mulţi dintre acei cari azi nu mai sunt printre noi,deoarece au dat un sens sublim cuvântului "luptă". O lipsă de înţelegere care se datoreşte fără îndoială unei neglijente comode, unei tendinţe de a înlătura cu uşurinţă, tot ceeace nu face parte din sfera preocupărilor sale. Această atitudine dealtfel, nu ne preocupă decât numai atunci, când - în afară de superficială - devine şi agresivă.

Sensul cuvântului luptă are cu totul altă însemnătate în graiul legionar. De aci confuzia. Noi n'am monopolizat nimic.Lupta poate aparţine tuturor. Dar sensul luptei legionare numai nouă. Şi aceasta nu ne-o poate contesta nimeni.

Pentru noi legionarii, lupta înseamnă mai mult decât o atitudine politică. Inseamnă mai mult decât o atitudine determinată de necesităţi naţionale de moment. Inseamnă mai mult decât o consecvenţă a unei linii dinamice.

Pentru noi,lupta, înseamnă o trăire pe plan interior.Lupta cu noi înşine în primul rând.

"Materia şi spiritul - spune prof. Max Otto, dela Univ. din Wisconsin - pot fi inamici, însă pot fi tot atât de bine şi aliaţi".

Noi credem că aceasta este lupta noastră : a alia materia şi spiritul, astăzi în crâncenă aversiune.

Lumea de azi uită că moştenirea materială pe care o posedă nu este decât produsul moştenirii spirituale. Materia nu se justifică prin ea însăşi, iar spiritul nu are o finalitate în sine. Materia este o creaţie a spiritului, iar finalitatea acestuia este însăşi "creaţia". Ori, în momentul când această corelaţie nu mai există (şi astăzi nu mai există) avem "fii" ca şi "părinţi" denaturaţi. Din această cauză noi ne întoarcem la "izvoare", ne întoarcem la Dumnezeu şi cu ajutorul Lui, ne regăsim, ca exponenţi ai unei dualităţi. Dualitate în echilibru, materie şi spirit. Aşa ne numim noi legionarii "oameni", pentrucă în fond, nici nu vrem să fim altceva, nici nu putem fi altceva decât "oameni".

Dezechilibrul a dat sfinţi şi tâlhari.

Lupta noastră este menţinerea echilibrului, căci dacă tâlharul din noi este mai puternic decât sfântul, omul...moare în închisoare. Iar dacă sfântul din noi este mai puternic...ar fi minunat, dar asta nu se întâmplă decât odată la fiecare mie de ani.

Se vorbeşte mult de echilibru politic, economic, social.Ei bine, lupta noastră este de echilibru moral, ca factor comun tuturor echilibrelor posibile. Echilibru moral ridicat la rangul de "comandament", căci "fără comandamente cari să ne oblige a trăi

după o anumită ţinută, existenţa noastră este existenţa unui şomer. Aceasta este teribila situaţie spirituală în care cea mai bună tinerime a lumii se găseşte astăzi" - spune Ortega y Gasset.

Ori, toate eforturile unei "existenţe şomere" nu dau roade. Sau dacă dau, au gusturi diferite de la generaţie la generaţie. Noi simţim astăzi, amare, mult prea amare, fructele arborelui care în trecut, pentru cei ce le-au apucat, erau pline de aromă şi dulceaţă. De aceea nu ne înţelegem. Noi refuzăm a crede în cuvinte când acestea exprimă goluri şi ne împotrivim a numi "dulce" ceeace experienţa proprie ne dovedeşte a fi "amar". Experienţa ne obligă a da nume propriu conţinutului. Şi nu o facem fără arbitru. Din potrivă, apelăm la arbitrul valorilor absolute, valori pe care nici cei de eri, nici cei de azi, şi nici cei de mâine, nu le pot contesta. Nu le pot contesta, în măsura în care nu vor a se recunoaşte identificaţi cu "tâlharul". Dar în mod public nici el, "tâlharul" din noi, nu doreşte a fi recunoscut ca atare.

Şi de aceea "lupta". Lupta noastră. Noi îl recunoaştem pe tâlhar, îi dăm adevăratul nume şi-l împingem la marginea fiinţei noastre, pentrucă este anti-uman; dacă suntem destui, îl împingem la marginea societăţii, pentrucă e anti-social; îl împingem la marginea naţiunei, pentrucă este anti-naţional; şi'nsfârşit, îl împingem la marginea lumii, pentrucă este împotriva lui Dumnezeu.

"Omul" azi stă să plesnească de atâta tâlhărie înrădăcinată în el ca o bubă. Buba noastră a tuturor. Extirparea ei e dureroasă dar indispensabilă. E lupta legionară...

Natural, trăim "un mare şi minunat secol. Cel mai minunat pe care această planetă oscilantă l-a văzut vreodată. Câteodată e comic, prea des e tragic, e însă întotdeauna minunat. Visurile noastre cele mai îndrăsneţe, vor fi depăşite de ceeace ne aşteaptă.Vine rău, vine bine, eu doresc să iau parte la spectacol, atât de mult cât e posibil."- spune Robert Heinlein.Dar poziţia lui este poziţia spectatorului, este poziţia cantităţii necesară să umple un gol pentru a justifica continuarea spectacolului, indiferent cum se desfăşoară acesta. Numai că, spectacolul nostru de azi, la care milioane şi milioane de Heinlein vor să ia parte, se desfăşoară într'un teatru în flăcări.

E un moment de mare emergenţă. Poziţia noastră este de a sta în vâltoare. Deaceea Mişcarea Legionară a ales lupta, pentrucă e unica şansă a poporului românesc de a nu fi trimis în faţa Curţii Marţiale a Istoriei.

In mod special am ales în exemplificarea noastră pe Heinlein Gasset şi Otto, căci dacă îl puneam pe Sadoveanu de pildă în faţa lui Nae Ionescu şi Moţa, puteam fi acuzat de subiectivitate, generalizând excepţiuni care ne caracterizează. Vedem însă astăzi, că aceleaşi probleme cari au frământat capetele luminate ale generaţiei noastre româneşti, preocupă în aceeaşi măsură şi alte capete din alte părţi.

Mişcarea Legionară, simplu, încearcă să scoată tineretul românesc din acea "existenţă şomeră", "mai rea negaţie a vieţii decât moartea însăşi", care,fie că vine "rău sau bine", se alimentează cu speranţa unui "câştig,oricine ar învinge", oferind lupta cu sine însuşi ca un comandament pozitiv, ca un produs al înţelepciunei acumulată de mii de ani,pentru gloria binelui şi-a lui Dumnezeu.

Matei Popa

Condiţia unei reînoiri

Ce va fi mâine ?

Este întrebarea care freamătă astăzi peste cugetul fiecăruia din noi. Omenirea abia că-şi dă seama de viforul prin care a trecut şi inima ei, purtând stigmatul incertitudinei, aşteaptă printre dărâmături să reînceapă iarăşi cutremurul care abia o clipă a încetat, aşteaptă o putere supranaturală să o scoată din starea morbidă a haosului actual.

Un presentiment adânc bântuie azi conştiinţele. Presentimentul unui dezastru care va înfrânge legile omului şi va da curs vieţii într'o nouă direcţie, într'un alt sens. Acest presentiment este un început de înoire a sufletului omenesc şi pragul porţii care va deschide o eră nouă în istorie. El naşte în acelaş timp din teamă şi din speranţă şi se cristalizează în această stare de înfrigurare generală. El stăpâneşte astăzi viaţa şi spiritul întregii comunităţi omeneşti.

Toate ideologiile şi toate sistemele au căzut din preocupările omului actual. Nimeni nu mai e în fond condiţionat de vreo mişcare politică. Nimeni nu-şi mai găseşte sprijin în vreo formulă internaţională. Se încheagă azi în lume un fenomen de suflet omenesc, un fenomen care - depăşind manifestările vieţii - se adânceşte în însăşi esenţa ei. Omul are astăzi în faţă perspectiva pierderii sale.

Când duşmanul firii isbeşte neamurile cu lancea nelegiuirilor sale, în faţa milioanelor de suflete omeneşti o singură problemă se mai pune : lupta împotriva acestui duşman comun.

Consecinţele nefaste ale doctrinei marxiste s'au arătat în ţările subjugate de trupele roşii. Toate aceste ţări simt pe carnea şi pe sângele lor că triumful comunismului în lume înseamnă deposedarea omenirei de tot ceeace formează patrimoniul ei moral şi material în favoarea cercurilor oculte care din umbră vor să instaureze cea mai cumplită tiranie ce a existat vreodată în istorie. Pe oameni astăzi o singură teamă îi uneşte : robia. Şi o singură speranţă : apariţia conducătorilor excepţionali, predestinaţi să strângă năzuinţele risipite şi să le fecundeze în duhul lor. Lupta lor să fie salvarea generaţiei noastre şi viitorul omenirii întregi.

Pe înţelegerea dintre ei să se bazeze fixarea obiectivelor acestei lupte şi realizarea condiţiilor de forţă pentru ajungerea acestor obiective.

Compromisul în politica internaţională de azi este norma care convine Rusiei Sovietice, este mediul ideal de desvoltare a planurilor bolşevice. El a făcut ca neamurile să-şi piardă încrederea şi unitatea, devenind câmp liber pentru manevrele din umbră ale Moscovei.

Trebuiesc smulse naţiunile din braţele Moscovei printr'o hotărâre irevocabilă a celor care au rămas să ţină piept blocului comunist, de a se regrupa şi reconstitui într'o nouă bază de ple-

care bine trasată în conştiinţele tuturor, nu după echivocuri şi subterfugii demoralizatoare, care tocmai servesc ţelului ocult al comunismului, ce formulat de către evreul Karl Marx, făcu din poporul rus instrument de cucerire a lumii prin înscăunarea tiranului anonim, purtând pe faţă masca libertăţii : "Majestatea Sa Proletariatul", denumire consfiinţită de evreul Trotzky, "alter ego" al lui Lenin.

Noua bază de plecare trebuie să fie marcată de coordonatele acelui fenomen de suflet omenesc pe care cu toţii îl presimţim astăzi. Planul biruinţei va fi un fapt abia când se vor deschide perspectivele unei reînoiri, unei refaceri spirituale prin care omul să pornească la rezolvarea problemelor sociale în duh eroic, misionar.

Dacă va veni cândva pacea 'ntre oameni şi'ntre popoare, condiţia ei nu poate fi alta decât dreptatea bazată pe dragostea creştină. Această dragoste nu poate să iasă dintr'un sistem, dintr'o doctrină şi nici din foruri internaţionale, ci din sufletul milioanelor de muncitori, care de sute de ani sângerează. Ea a împietrit pentrucă nimeni n'a căutat-o. Omenirea în egoismul ei păgân şi-a întors faţa dela ea.

Acest suflet silnicit al mulţimilor, aşteaptă să fie vindecat prin duhul conducătorilor de neamuri, printr'o retortă spirituală, printr'o şcoală a reînoirii, în care ca'ntr'un apostolat, principiile vii să-şi găsească aplicare, înlăturând prejudecăţile şi practicile născute din litera moartă a doctrinelor şi sistemelor de până acum.

Ion Ţolescu

Nationalism sau internationalism

****

Niciodată în decursul istoriei, oamenii, nu au avut de rezolvat probleme cari să-i sgudue, cari să-i situeze între abis şi Dumnezeu, cu intensitatea pe care o trăeşte generaţia noastră.

Problemele înaintaşilor noştri, au fost întotdeauna limitate cel puţin în spaţiu. Astăzi, problemele sunt probleme de verticală. Şi generaţia noastră, cu mai mult de două mii de ani de experienţă, dureri şi victorii, are de ales între lumină şi întunerec. Greutatea alegerii este cu atât mai mare, cu cât responsabilitatea urmărilor ne apasă, vrând nevrând, pe umeri.

Avem de făcut un pas şi acest pas e decisiv.

O concepţie de viaţă determinată de doi factori, reprezentând respectiv binele şi răul, este nodul de încercare, iar de felul cum va fi desfăcut acest nod, depinde răsăritul soarelui de mâine. Factorii sunt : naţionalismul şi internaţionalismul.

Mereu, internaţionalismul, a fost înfăţişat ca o treaptă superioară, care, fie că vede "omul" prin prisma creştină, aceia de frăţietate şi dragoste, fie că îl vede ca Marx, un factor într'un proces economic, e treapta la care omenirea, de voe sau de nevoe, trebue să ajungă.

E cert ! Trebue să ajungă ! Insă cum ? Cum să se ajungă la fericire, pentrucă în fond, acesta este esenţialul problemei.

Mântuitorul a jalonat drumul şi, treisprezece secole, biserica l'a controlat cu multă eficienţă. Biserica însă, trăsătură de unire între om şi Dumnezeu, între om şi fericire, s'a întâlnit cu un element nu fără importanţă în spiritul omenesc : nerăbdarea.

De aici excesele şi de o parte şi de alta, cu inchiziţiile, şi dorinţa de a limita "teritoriul", nu lui Dumnezeu, ci Bisericii.

Aşa a fost începutul. Au venit Reformele, Calvin dă burgheziei o nouă etică, ca şi posibilitatea de a se recunoaşte ca atare, iar descoperirile îi dau noi îndemnuri. Omenirea începe a se preocupa mai mult cu "omul" şi mai puţin cu Dumnezeu, ajungându-se prin diferitele etape ale ultimilor patru secoli, la forma enormului progres tehnic, căruia îi suntem mărturie. Natural, nu înseamnă că această preocupare este un fenomen nou. Omul de când a apărut, continuă să pipăe şi în fiecare zi descoperă ceva nou. Numai că el nu bagă de seamă că aceste realizări sunt produsul unui şir de sacrificii şi renunţări, când specializându-se atât, "el" însuşi a rămas un "semi-om". E creer, inimă, pântec, un Lucifer care nu caută tronul lui Dumnezeu, ci tronul noţiunei de "om". Or această noţiune implică o realizare pe verticală, o viaţă interioară care nu se poate explica printr'o teorie a "lubrificanţilor", ci printr'o trăire înaltă spre perfecţiune.

Acest sens, pozitiv şi negativ în acelaş timp, această îmbinare de bine şi rău, de Lucifer şi Dumnezeu - rădăcină a tragediei umane - niciodată nu a fost mai clară ca în zilele noastre.

Dela om la societate nu avem decât să facem o adunare sau o înmulţire, şi-atunci, întrebarea noastră este : Sunt aceste două caractere sub semne diferite, în echilibru ? Dacă sunt, putem dormi liniştiţi. Manifestările omului contemporan ne fac să credem însă că trăsătura luciferică este mai accentuată.

Nu este oare subiectivă consideraţia noastră ? Nu este oare determinată de premize false, pe care istoria le va condamna mâine?

Noi nu avem timpul şi nici spaţiul pentru a oscila în îndoeli. Noi trebue să facem pasul, să desfacem nodul...

Idealul fiind fericirea, iar societatea omenească fiind obiectul ei, problema care se pune este forma care trebue să concentreze energia omenească, pentru a se ajunge la fericire.

Deaceea, naţionalism sau internaţionalism ?

Intrebându-ne comitem o eroare. Intrebându-ne, anticipăm o realitate care de fapt nu există. O societate internaţională, o societate fără rădăcini, errantă pretutindeni şi nicăeri, nu există cel puţin pe lumea aceasta - şi deaceea nu poate fi obiectul nostru. Există o comunitate internaţională, în care indivizii reprezintă societăţi întregi, cu caractere bine definite.

Deosebirea între naţiuni este o realitate care nu se poate nega. Ea este evidentă, este rezultatul a mii de ani de evoluţie istorică diferită, o realitate pe care nici o construcţie artificială nu o poate sterge şi la care nici o societate nu a renunţat până acum de bună voie.

E o chestiune care depăşeşte valorile comune, depăşeşte buna stare materială şi se preocupă de buna stare morală şi respect

propriu. Exact datorită acestei conștiințe de respect propriu,apare în prima jumătate a sec. XX, conștiința respectului național și de aici respectul internațional, ca un imperativ, ca o cunună a civilizației și căreia vrem să-i eliminăm factorul negativ.

Astfel s'ar presenta produsul aceleiași operații de pe plan intern pe plan extern, considerând naționalismul și internaționa - lismul, nu ca două noțiuni cari se elimină, ci care se complectează.

Așa dar, naționalism internaționalist !

E paradoxal ? In acest caz, premizele de la cari pornim sunt paradoxul finalităților noastre.

Deosebirile nu ne despart, ci ne alătură, ne ajută, ne animă desvoltarea proprie, iar contribuția națională nu este numai necesară, este chiar esențială bogăției și frumuseței peisagiului internațional și ...fericirei.

Naționalismul nu exclude, așa cum poate se pretinde, norme de etică socială și politică internațională. Dimpotrivă, acestea sunt de importanță vitală existenței societății naționaliste,fiind însăși expresia ei.

Fără îndoială, nu vom ajunge la aceste concluzii dacă înțelegem prin naționalism, șovinism, egoism, pofte, și nu respect , altruism, abnegație, noțiuni comune tuturor religiilor, deci tu - turor popoarelor.

In diferite timpuri, cu diferite argumente s'a încercat a se dovedi că etica contracarează progresul.

Nu putem fi convinși de acest lucru. Credem că numai etica îl stimulează, îl ridică dela orizontală. Insăși negarea ei,este acceptarea unei etici, aceia a ne-eticei, dacă se poate numi așa, și de aici rezultatele...

Cu V2 nu se ajunge la Dumnezeu, la fericire, chiar dacă în anumite circumstanțe, e un mijloc rapid. Ceeace ne trebue e să avem conștiința prezenței Lui în actele noastre.

Conștiința prezenței Lui este esența naționalismului, ca și prisma prin care trebue văzut internaționalismul.

Indepărtându-ne de această linie, ne îndepărtăm de însuși sensul existenței noastre.

Experiențele pe cari le trăim, ne pot mărturisi astăzi,când lumea întreagă este fără patrie și fără Dumnezeu.

"A sosit momentul Marei Reforme".

"Trebuesc revizuite toate ideile, toate sistemele și toate concepțiile veacurilor trecute, adaptându-le omului interior și finalităților lui" - spune Horia Sima în Menirea Naționalismului, și subliniez "finalităților lui", cari nu se găsesc în negație ori cum am dori să argumentăm aceasta.

Marcel Preotescu

The atomic bomb
****

The caracteristic feature of the present time seems to be the nonsense. Insinuating and powerful, it affects the spirits apparently the best level-headed. And the evil has so deeply taken root,that nobody seems to realize it any more. People enjoy that atmosphere of uncertainty and only notice it when the event obviously goes beyond certain limits. However, who could, in our upset world, determine those limits ?!

And that is why one of the most striking nonsense flies about the free world, without being considered as beyond the allowed limits. Here it is : " As soon as the Russians will get the atomic bomb, the war will start ".

Which is to say : " No, Misters Russians, don't be afraid ! Go on doing all you have to do, because we have no intent of preventing you from going on, or even to reproach you with anything.We cannot do it because you have no atomic bomb. It would be coward from us !... We are gently waiting for you and we are going to study what to do when you attack us with your atomic bomb. It is up to you, Misters Russians, to start !..."

Affirmation absurd and unconscious, which betrays a tate of mind unmaturate and irresponsible. And however, those words are frequently heard repeated by persons of international fame, as well Americans as Europeans.

It is an anomaly. It is even monstrous, to affirm and maintain such a thing. For, it is inadmissible to wait for an enemy to possess such a weapon to set going at last.

In case of an armed conflict between East and West - which means URSS and USA - the victory will go to that of the adversaries which will throw the first ten or twenty atomic or H-bombs. It is a prediction which seems unfounded, because the Russians may have none of the two ultra-destructive arms. However, we say that the Russians may have none of them, looking only on the most fortunate contingency for the occidental world. Although nobody can possibly assert with the same certainty than some years ago, that Russia is devoid of the terrifying weapon. The Rosenbergs must be well informed about it...

But human nature is optimist. And the more elementary logic is not absent from the politicians' calculations. Here is an exemple. It is the most common case. It is made of human optimism, human logic, and chiefly, human improvidence, which could also be called human cowardice.

" Russia is a danger. That is unquestionable. But Russia doesn't attack. (OPTIMISM) That is because it has not yet got the atomic or the H-bomb. For, otherwise, war would have started long ago. (LOGIC) There is nothing to worry about and it is useless to fear the comunism expansion throughout the world. We are at peace. A precarious peace, that is true, but, anyway, we can at least enjoy a certain period of calm. The cold war is but a spectacular deviationism of the Russians, to which we can easily answer. (IMPROVIDENCE) Since we are not attacked by the Russians, everything is all right.

We have no interest either to attack them. Why should we ? We have nothing to do with the hundred of millions of creatures deprived of liberty, subjected to tortures and humiliations, folded like cattle in the huge red anclosures. (COWARDICE) And, moreover, we have obligations in the war in Corea...(EXCUSE).

Those calculators think it is more efficacious and more honorable to accept the humiliations from the Moscovits than to tell them once for all : Stop !

This free world, to which go the hopes of all the nations reduced to slavery and which had the incredible luck of being the first to reach the mysteries of the desintegration of the atom, remains like hypnotyzed before the red star of the Kremlin. Although possessor of a weapon - that the Russians would use without hesitation had they got it - the free world torture themselves with vain conjectures - that they are alone to consider seriously and to try to solve according to rules they are alone to respect. Empire of the nonsense !...

When such a weapon has become the monopoly and the defense of a world which calls itself free and which pretends to fight for freedom, the duty of they who owns it, is to use it for the sake of mankind. It is not only to defend themselves, but to defend the freedom of all and to restablish it where it has been trampled. For the freedom of all means their OWN freedom.

The use of that weapon - which seems devilish - becomes divine by the fact that it is in the hands of the defendors of liberty. The fact, looked upon with mystic eyes, might get almost a symbolic meaning. But without going so far, we ought to thank God for having helped us rather than the others.

That is why, we must not become guilty of negligence, which could be fatal to the world we love and respect. Not to answer to the Russians when they become too bold, not to force them to move back their domination over the invaded countries, not to oblige them to stop the war in Corea, through the threat of the atomic bomb, by using it if necessary, that is to understand nothing, neither to the power fate put into our hands, nor to its historical mission. That is to be blind, dumb to the misfortunes of the world, and. what is worse, unworthy of the honor destiny bestowed on us. That is a disgrace that can result with the collapse of the whole civilized world. And the most strongly stricken will be the ingenous and careless possessor of the only weapon susceptible of preserving the civilization, the life and the happiness of men, possessor of the only argument susceptible of silencing the reds' demands.

There is no question of putting aside the scrupules and pringiples to which we are used, to give vent to low instincts and revenges. That would be but imitating those we want to fight. But when the destiny of the whole world is at work, the atomic bomb becomes a legitimate mean.

How many misfortunes could have been avoided, if the spectre of the atomic bomb had been brought to the green baize of the conferences !...

The Russians have not got the atomic bomb. Still less the H bomb. And even if they had, it should still be at an experimental and primitive phase, then without real efficacy.

Now and not later, the time has come to cruch that red empire to force it to respect other peoples' life and rights. Now, when the terrific weapon is not yet between their criminal hands.

Later, it will be too late.

The day when the atomic bomb will belong effectively to the sovietic arsenal, they won't come to make the announcement by beat of drum :

" People of the free world, be prepared. To morrow, we are going to have fun with the atomic bomb !...

Dr. Faust Brădescu

...En 1946-47, il aurait suffi d'une attitude énergique de la part des Etats-Unis pour que la Russie s'assagît et retirât ses Armées derrière ses anciennes frontières. A ce moment, la bombe atomique inspirait une terreur sacrée...

Et maintenant après avoir systématiquement négligé toutes les mesures de prévoyance, on propose aux peuples qui jouissent encore d'un climat de liberté, de se résigner à une paix fallacieuse, à une attente indolente, d'abandonner leur avenir à des hommes sans scrupules, qui ne nourrissent d'autre espoir que de voir leurs dépôts remplis d'armes pour se ruer à l'assaut final.

Croit-on qu'en ajournant "sine dia" les incertitudes du moment, les chances d'une paix durable s'en trouveront accrues ?

Il n'y a que deux façons d'éviter la guerre : ou bien avouer sa faiblesse et s'offrir morceau par morceau au Moloch soviétique, ou bien attendre de la part de Staline un retour aux sentiments chrétiens. Mais avec cette dernière alternative nous abordons le domaine du miracle, où Dieu seul peut nous faire la grâce d'une reponse.

....

Le Bolchevisme est l'impérialisme des forces démoniaques qui assaillent la terre, l'impérialisme de la négation...

HORIA SIMA : Destinée du Nationalisme
pag. 187-188-19o

Le discours d'Eisenhower

Les circonstances politiques internationales, les troubles économiques ou sociaux, etc. peuvent provoquer une mutation radicale dans les discours d'un chef d'Etat. Et ces altérations peuvent aller jusqu'à contredire une affirmation antérieure. Il n'y a pas à s'en étonner. Les intérêts de la collectivité qu'il sert, lui impose une malléabilité et une sagesse exceptionnelles.

Cependant, on peut supposer que le premier discours d'un chef d'Etat, nouvellement élu, a quelque chose de tout à fait à part, qu'il décèle la personnalité de celui qui le prononce et laisse entrevoir une foule de réalisations possibles. Ce premier discours est une carte de visite. Il doit revêtir l'aspect d'un programme d'activité. Il doit aussi déclancher l'enthousiasme des électeurs, car normalement il s'adresse à la nation.

C'est justement pourquoi, le premier discours du Gen. Eisenhower nous paraît très intéressant et très curieux en même temps. Intéressant, par ses affirmations d'une portée internationale. Curieux, par la manière nouvelle d'établir les priorités. On ne se trouve plus devant un discours du type classique. Bien que s'adressant à la nation américaine, les affirmations, les promesses, les avertissements, touchent, englobent toutes les nations de la terre. Cette manière, hors du commun, laisse présumer dans l'esprit du nouveau président, la conscience d'une responsabilité de "leaderance" au milieu des nations libres. Les E. U. sont appelés à s'assumer cette leaderance et le Gen. Eisenhower n'hésite pas à l'affirmer, tout en mesurant très bien le poids de cet honneur.

Son discours laisse complètement de côté le souci des intérêts directs et les coutumières promesses de bien-être matériel à l'égard du peuple américain, pour embrasser les intérêts d'une communauté plus large, celle des nations éprises de liberté.C'est à elles plutôt qu'il s'adresse pour les amener à réaliser ensemble une communauté de confiance mutuelle, capable de "faire front aux menaces". Ces menaces, il ne les désigne pas nommément, mais il est manifeste qu'il s'agit "des ennemis de la foi en la liberté, qui ne reconnaissent pas Dieu, mais seulement la force."

En axant son discours sur la dignité de l'homme, sur l'amour de la liberté, sur l'orgueil du travail, sur la dévotion à la patrie, le Gen. Eisenhower a rompu avec la tradition. Il ne détaille pas le programme de ce qu'il va réaliser. En échange, il énonce des principes de conduite, il établit une ligne éthique à l8usage des Américains et de tous ceux qui se rangeront du côté de la liberté. Il demande qu'on suive cette ligne pour pouvoir se tirer du marasme dans lequel est plongée l'humanité entière.

Le peuple américain a pu être déçu de cette avalanche de principes, qui lui impose des devoirs plutôt qu'il ne lui accorde des droits, mais au point de vuemoral, le discours du Président

marque le tournant d'une époque. Le matérialisme et l'égoisme yankees - que leurs adversaires aussi bien que leurs amis leur reprochent tellement - ont été dépassés, ou du moins mis à l'épreuve. Epreuve, que le Gen. Eisenhower croit son peuple capable de surmonter victorieusement.

Et c'est ici justement, que se révèle la grande confiance du nouveau président des E.U. en son peuple. Le moment viendra où le problème essentiel du monde, ne sera plus la sécurité de tel ou de tel peuple, mais la sécurité des nations libres et l'honneur de leur communauté. C'est pourquoi, chaque nation, grande ou petite, doit être"prête à tout risquer pour la patrie". Et tout d'abord la grande nation américaine à laquelle incombe un rôle prépondérant dans le concert des peuples libres. La nation américaine doit être un exemple; un foyer d'abnégation pour le bien de la communauté menacée; un noyau autour duquel doit se cristalliser l'union des paus épris de liberté. Quelle conscience de l'importance et de la force de sa nation !...

Mais, quelle connaissance aussi des faiblesses que la richesse et la civilisation mécanique ont provoqué dans le grand peuple américain lorsqu'il s'écrie, comme un avertissement : "Le peuple qui est plus attaché à ses privilèges qu'à ses principes, ne tardera pas à perdre à la fois les uns et les autres."

Par les innombrables allusions et avertissements contenus dans son discours, le Gen. Eisenhower cherche à ouvrir les yeux de ses concitoyens. A leur faire comprendre l'impératif du moment historique, qui les a placés dans une position exceptionnelle, lourde de responsabilités. Avec son esprit de militaire, habitué à affronter des situations troubles, désagréables, le Gen. Eisenhower n'a pas ménagé son peuple. Il ne lui a rien promis. Il lui a tout simplement exposé une conjoncture, devant laquelle il se trouvera sûrement un jour et qu'il devra braver l'âme tranquille. Comme il affirme d'ailleurs: "Patriotisme signifie force équipée et citoyens préparés".

Significatives aussi sont les 9 règles de conduite énoncées avec un luxe d'argumentation. Ces règles, présentent un trait remarquable : bien que destinées au peuple américain, elles semblent formulées à l'usage de toutes les nations. De plus, elles semblent des promesses de garantie du peuple américain envers les autres nations, pour toute éventualité future qui pourait affecter leur liberté.

Ce discours est une confession de foi, habile et opportune. L'horison des relations internationales s'obscurcit chaque jour davantage et vaut mieux grouper autour de soi le plus grand nombre possible d'amis, que se trouver seul au moment décisif.

Naturellement, le but final de la politique américaine esquissée par le Gen. Eisenhower, c'est la PAIX. Mais, "la paix que nous cherchons...c'est une manière de vivre". On reconnaît donc, explicitement, que la paix n'existe pas.

Adroitement conçu, le discours du Général ne modifie en rien la politique menée actuellement par les E.U. à l'égard des "ennemis de la foi en liberté". Mais, il donne,au moins, à toutes

les nations libres ou tyranisées par les ennemis de la liberté, l'espoir qu'un jour ces ennemis seront combattus et détruits.

Nous aurions bien voulu que certaines questions fussent posées d'une manière plus catégorique, plus combattive.

Espérons, que notre désir sera satisfait un jour par le Gen. Eisenhower, non seulement par un discours retentissant, mais par une offensive réelle, écrasante et victorieuse, qui ramènera sur notre terre bouleversée, la liberté et la confiance fraternelles, auxquelles il fait allusion.

Dr. Radu Buzdugan

Pot fi Francezii comunişti-bolşevici ?

****

Ziaristul american O.R.Gallagher a publicat un interesant articol în revista "Social Research" din New-York, în care însemna unele observaţii personale asupra psihologiei poporului francez, respectiv asupra vederilor lui politice aşa cum reies spontan cu ocazia diferitelor votări. Ca să fie sigur de obiectivitate şi mai ales departe de orice influenţă orăşenească, s'a fixat în mediul rural. Observările le-a făcut asupra mai multor categorii de inşi şi a manifestărilor lor. Mediul rural este, fără îndoială, prielnic unui studiu social obiectiv şi satul francez i-a oferit splendida imagine a poporului francez, aşa cum îl cunoştem cu toţii.

Este aşa de precis şi aşa de uşor verificabil punctul de vedere francez ! căci ţâşneşte din sufletul acestei mărete ţări o sinceritate uimitoare, prezentată cu un spirit sui-generis.

Şi ne interesează aceasta mai mult, mai ales în zilele noastre, când se aruncă un oprobiu asupra glorioasei Franţe, care a legănat visurile sociale ale omenirii, visuri de libertate, cu cari au îngheţat pe buze atâţia şi atâţia pribegi, a cărora viaţă tristă se asemuieşte cu a lmultora dintre noi. Vreau să spun că se fac unele pronosticuri dureroase asupra unui popor cu trecut istoric neatins de vreun alt popor al globului. Vasta experienţă politică pe propria-i piele, sorţii uneori defavorabili în situaţiuni grele, spiritul veşnic nemulţumit de el însuşi al Francezului, şi altele, împing pe unii gânditori să creadă că Franţa se află în pragul unui faliment moral, că este complect comunizată, că aşteaptă ordine dela Moscova şi că flacăra la care s'ar încălzi ar fi cea a Kremlinului. Noi, care credem că putem cunoaşte cât de puţin sufletul poporului francez, nu suntem de aceiaşi părere. Dar nu optăm nici pentru ziaristul american Gallagher, care n'a prins bine caracteristicile franceze. A susţine că poporul francez este comunizant înseamnă a nu cunoaşte poporul francez de loc. Poporul francez, în realitate, nu se lasă convins de nimeni, fiindcă îşi dă seama de valoarea lui intrinsecă. Mai ales, nu se lasă condus de nimeni, sub nici o formă, chiar când este învins.

Este un orguliu de neam nobil. Un popor care ştie să moară, vrea însă să ştie pentruce moare. Şi o face bucuros dacă se convinge el însuşi de aceasta. Pildă vie stă ultimul răsboi mondial, unde Francezii au cedat pur şi simplu fără luptă armatei germane, fiindcă n'avea un ideal de luptă. Nu ştia pentruce trebuie să moară. Când a văzut că n'are ideal, a renunţat la o luptă care-i era defavorabilă şi a făcut-o fără să consulte oamenii politici. S'a lăsat condus doar de glasul pământului. Am vorbit cu sute de soldaţi germani, cari au luptat în Franţa. Au admiraţie pentru soldatul francez. Ii admiră nu numai pentru jertfa lor ilimitată şi necondiţionată dar şi pentru un cavalerism demn de istoria veche greco-romană. Ostaşii francezi, e drept, n'au mai luptat pe front, dar au luptat sub formă de grupuri de rezistenţă, cari nu luptau contra armatei germane, ci contra năvălitorului naţional-socialist.

Ziaristul american urmăreşte în satul francez proletariatul rural. Micii meseşugari, slugile, convinşi de stăpânii lor, dau votul lor centrului sau celor de dreapta. Comuniştii, la sate, se recrutează din mici funcţionari, lucrători şomeri, şi unii proprietari mici (cari speră într'o expropriere masivă spre a deveni şi ei...mari). Observă însă ziaristul că mai toţi cei ce au votat cu comuniştii sunt mari adversari ai Ruşilor sovietici, unii sunt contra socialiştilor sau sindicaliştilor cari au stricat vieaţa şi raporturile dintre lucrători şi fabrică. Ziaristul crede că iraţionalul stăpâneşte pe ţăranul francez şi de aceea nu pot avea o atitudine politică perfectă.

Noi credem însă altceva. Ziaristul nu vrea să facă distincţie între "comunismul francez" teoretic, ideal, şi bolşevismul asiatico-rusesc, care repugnă oricărui om de ideie. Francezul respinge cu dispreţ ordinul-mesaj pornit din hrubele moscovite.. Poporul francez, acel popor care a sângerat pentru ideia de libertate, egalitate şi frăţietate, nu poate admite sub nici un motiv, să tronezo peste conştiinţa lui de cetăţean nobil, ideia de teroare, tiranie şi înfiorătoare samavolnicie. Francezul nu vrea să se vadă minţit de nimeni şi nici dirijat din umbră. Francezul este născut luptător viteaz şi cavaler, şi nu ucide, ci cruţă; nu distruge, ci crează; nu oprimă, ci consolează pe cei năpăstuiţi.

Dacă sovieticii se laudă cu "epuraţiile" lunare, apoi Francazii s'ar îngrozi să ia via ţa chiar duşmanilor lor. Sufletul francez, sufletul poporului, este acela care a creat grandioasa istorie a Franţei şi un suflet mare nu se mânjeşte niciodată.

Francezul ştie să-şi ceară dreptul lui la viaţă. Sovieticul nu poate, căci îi lipseşte limbajul. Poporul francez ştie să trăiască, să-şi satisfacă chiar şi capriciile; turma sovietică se lasă condusă de "smecherii" partidului, şi nu ştie ce înseamnă nici viaţa, nici senzaţiile ei. Un comunist francez trebuie să aibă gospodăria lui, familia lui, masa lui şi patul lui confortabil, altfel se revoltă; un sovietic nu ştie ce este aceasta, fiindcă trăieşte încă în epoca glacială a ţării lui.

Francezii nu pot fi niciodată bolşevici asiatici, sovietici, despoţi ai popoarelor. Francezii au luptat pentru libertatea tuturor popoarelor lumii, în nici un caz nu vor suporta cizma de iuft peste inima nobilă a Ţării lor.

I.G.Dimitriu

Pe marginea unui interview
****

Prin August 1950, fostul rege al României, Carol, a dat cu mare greutate un interview unui gazetar portughez. Este ultimul interview, căci gazetarii cei curioşi, ca şi publicitatea, repugnă fostului monarh. Şi bietul gazetar portughez accentuiază această ură tenace, aminteşte zelul fotografilor americani de care se teme mult Carol şi care în îndrăsneala lor iau instantanee chiar şi prin crăpăturile zidurilor, dacă nu pot dintre crengile copacilor stufoşi.

Gazetarul s'a dus la Estoril, pe rua de Angola, la vila albă "Marisol". Mai erau curioşi pe afară, dar care nu erau fericiţi ca şi el...Sună. In cinci minute, un portar îl introduce într'un salonaş "roşu", unde se întâlneşte cu Dl. Urdăreanu, ministrul casei şi lacheul oficial. Acesta aranjează totul şi toate : audienţele, concertele sau expoziţiile de vizitat, jocurile de cărţi. Credinciosul valet cere legitimaţii, paşaport eventual, ia note, cere listă cu întrebările ce le doreşte şi interzice total întrebări asupra chestiunilor personale sau politice. Este primit. La o masă cu cărţi şi jurnale, stă "exilatul" cu chip obosit, îmbătrânit, palid, cu ochii stinşi, cu gesturi nervoase, cu o ţigare între degetele tremurânde...Şi începe interviewul propriu zis, cu întrebări şi răspunsuri.

Acum, pentrucă am avut posibilitatea să avem întrebările şi răspunsurile, le vom da exact, şi pe urmă, fiindcă aceste răspunsuri nu sunt cele care ar trebui să fie, ne vom îngădui să răspundem noi, cum ar fi trebuit să se răspundă.

Int: Care sunt raţiunile pentru care socotiţi România ca pe o ţară monarhică ?

Răs: România a fost totdeauna o ţară monarhică. Poporul vede în suveranul său un arbitru de care este legat. Ii place să fie condus de rege, decât să fie guvernat.

Cum ar fi trebuit să se răspundă: România a fost totdeauna monarhie constituţională, cu rege care trebuie să domnească, nu să guverneze (ba să facă şi dictatură personală, cu încălcarea Constituţiei poporului, creându-şi partid politic). Poporul îşi iubeşte suveranii buni, înţelepţi, iubitori de popor şi de ţară, cinstiţi, cari nu-şi uită datoriile faţă de El. Poporul român este înţelept şi răbdător, dar nu trebuie să-şi bată joc de El oricine are norocul să-i fie rege. Poporul are încredere în suveranul Său, dar dacă se vede înşelat în visurile lui, apoi ştie ce să facă. Cazul cu mine, stimate Domn...

Int: Poate că aveţi şi exemple de dragoste...

Răs: Sute de scrisori care-mi vin din exil şi din ţară. Când un ţăran avea un conflict cu vecinul pentru vreo vită sau bucăţică de pământ, de multe ori se îndrepta cu petiţia către rege, nu către justiţie. Obiceiu ce nu poate fi îndepărtat. Cea mai bună probă sunt scrisorile ce le primesc şi acum din România, unde mi se arată impozitele grele cu care apasă poporul regimul actual. S'o

spunem deschis, că spiritul monarhic n'a scăzut încă.

Cum ar fi trebuit să se răspundă: Nu-mi vine aci, în exil, nicio scrisoare măcar. Chiar prietenii pe care i-am îmbogăţit pe spinarea ţării m'au uitat. Scrisori din ţară, nici atât, căci regimul groazei şi-al morţii, pe care eu l-am grăbit să vină în România, nu lasă nicio pasăre să sboare încoace. Intr'adevăr, ţăranul român, de care mi-am bătut joc cât am putut, mai avea obiceiul secular de a întâmpina pe Domn cu petiţia în proţap, dar eu n'am făcut cum aveau obiceiul s'o facă marii mei înaintaşi Carol I şi Ferdinand cel Loial, adică să le mai facem dreptate, sau să le dau un ajutor din cassa mea cu bani, ci le trimeteam petiţiile Justiţiei să facă ea ce-o vrea cu ele. In prezent România este sfărâmată şi cu mare greutate se va reface. Cine sunt vinovaţi de aceasta ? Nu este cazul s'o spun, din motive pe care le înţelegeţi, de sigur...

Int: "Comitetul" dela Washington, care luptă în străinătate contra regimului actual din România, lucrează pe principii monarhice ?

Răs: Desigur. Este ca şi rezistenţa din ţară, tot monarhic. Este o legătură de unire pe care n'o poate distruge regimul roşu.

Adevăratul răspuns: "Comitetul" dela Washington este compus din oamenii mei de casă. Toţi trăiesc bine din fondurile mele, pe care le-am pus la dispoziţia lor fără voia mea. Sunt şi ei tot aşa de monarhici, cum am fost eu şi cum voi mai fi. Ce mai doriţi ? Aş putea eu să vă mai servesc şi alte amănunte, dar din fericire pentru mine, nu sunt puse în chestionarul DV...

Int: Mi se pare că mulţi exilaţi, în special tineretul intelectual, reprezintă o forţă reacţionară şi vor succede regimului comunist, când acesta va fi exterminat. Pentru aceasta ezită să compară în grupe cari luptă în străinătate pentru eliberarea României ?

Răs: Tineretul acesta ezită căci are avantajii sociale câştigate, cari vor dispărea în acel moment dintr'odată. Se înşeală, pentrucă istoria nu se mai repetă. Pe de altă parte vor avea în faţa lor o situaţie de fapt, care va fi impusă din interior sau exterior. Dacă din afară se nimiceşte regimul roşu, se va impune un regim democratic...

Era mai bun răspunsul acesta: Tineretul acesta de care-mi vorbeşti, stimate Domn, l-am ucis cu sete diabolică, în vremea când eram rege pentru ei. Am pe conştiinţa mea mii de morţi, ucişi din ordinul meu personal. Le-am ucis pe şeful Mişcării Legionare, care era un om integru, cinstit, un cap politic perfect organizat, un vizionar, dar şi realist în acelaş timp. In slăbiciunea mea de minte mi l-am socotit...rival, mai ales că eu însumi jucam rol politic, adulat de toate lichelele şi căzăturile politicianiste. L-am ucis ca un nemernic; dar vezi, stimate Domn, nu-mi pare rău nici de asasinarea acestui om, nici de-a altora, mii şi mii, căci n'am suflet în mine. Am speculat ţara fără s'o iubesc, căci nu mă lega de ea nimic. I-am impus legi, din care am profitat eu singur. (Ştii chestia cu Timbrul Aviaţiei) In materie de aviaţie mai am pe conştiinţă şi pe bieţii aviatori cari s'au prăbuşit în drum spre ţară, după de recepţionaserăm cu toţii avioanele din Franţa.

Am pus un chior ministru al Armatei române, din care eu dezertasem în primul răsboi mondial, ținându-mă după fustele unei seniorite nostime. Chiorul ăsta mi-a făcut toate gusturile absolut...Dar să nu mai intru în amănunte că mi-e scârbă și mie de mine însumi. Numai acest tineret de care mă întrebi Dta acum, numai acesta va avea un cuvânt hotărâtor, căci a murit fără murmur în răsboiu, în închisori, în lagăre de concentrare, arși în crematorii, ucisi și de așa zișii naționaliști, cât și de comuniștii de astăzi, iar în munți, ei conduc rezistența, adevărata rezistență, cu lupta, sângerare, foame și moarte, nu cu discuții inutile, la ceaiuri dansante, în fracuri impecabile, priviți languros de femei încântătoare...

Istoria nu se mai repetă într'adevăr, căci eu nu voi mai urca pe tronul pe care l-am spurcat și degeaba mă marghiolesc eu pe la toți sfinții și trimit pe Dl. Urdăreanu să-mi aranjeze tot soiul de...jocuri de cărți, căci degeaba. Țara m'a urât, țara m'a scuipat afară. Deci, istoria nu se va mai repeta, asta o știu eu prea bine, dar de ! ca tot omul, trag și eu nădejdea ca spânul de barbă, să o mai îmbunez pe Duduca mea scumpă, care ține să se cocoațe pe tronul Reginei Maria și al Carmen Sylvei. Ce vrei ! Pe urmă îți mai spun așa între noi, că situația va fi de așa natură, că se va impune din interior în exterior, așa că nici o vorbă despre impuneri din afară, gărzi cari vor păzi guverne nepoftite și sosite cu avionul, imixtiuni din afară, armate străine, etc...nici vorbă, stimate Domn, căci România, de-aci înainte își va respecta Constituția ei nouă, pe care va jura Guvernul și Regele ei, și va fi conștientă de ce înseamnă suveranitatea ei. Nu găsești ? Nu or ce guvern, democratic sau naționalist, va fi impus din afară, ci de cei ce-au stat în închisori, în rezistența din munți și bălți, la construcția canalului, etc. Este firesc, nu ?

Intrebat despre chestiunea agrară, importantă pentru România și în care n'a făcut nimic pentru "poporul de țărani", uită să spună că în "glorioasa-i domnie" a lăsat un bandit al României care astăzi este din mila comuniștilor pe care i-a servit, cerșetor, să întocmească și să aplice nenorocita de lege a Conversiunei datoriilor agricole, pungășind pe toată lumea cinstită.

Intrebat cum înțelege rezistența externă spune: ca să fie folositoare rezistența trebue să fie o mișcare unitară a tuturor forțelor românești din exterior. Doresc viu ca toți Românii să fie uniți în jurul ideii de liberare a patriei.

(Ce să mai răspunzi aici ?...Nu mai ai ce !...)

E singurul răspuns care ascunde un suprem adevăr.

A avut însă rușinea de a nu accentua că această rezistență externă ar trebui să se cimenteze în jurul persoanei sale.

Un lucru rămâne însă cert : a gândit-o.

Ștefan Vâncu

Portrete legionare
****

NECULAI STRUGARIU
****

A fost unul dintre marii mușchetari ai Mișcării Legionare.
Viteaz fără pereche, credincios în viitorul politic al Miș-
cării, vorbitor și povestitor neîntrecut și mare prieten cu...Păsto-
rel Teodoreanu, cu care se'nfrățea la anumite ocaziuni. A fost o mare
figură romantică în Mișcare și alături de Niculiță Totu, Crânganu ,
Dănilă și alții de care vom vorbi, dacă vom putea, rămân ca niște
eroi de grea epopee, cari totuș, întotdeauna în flirt cu moartea, nu
uitau să preacinstească și efemerul din noi.

Nu era niciun moment mai solemn decât să-l auzi pe Neculai ,
cum povestește adevărata bătălie dela Pașcani din 19...unde Alecu Can-
tacuzino trebuia să vorbească la o adunare oprită de Guvern. Lupta
din gară, unde jandarmii au uzat de arme și gaze lacrimogene.Baricada-
rea și luptele angajate între legionari și armata unită cu poliția și
farsa trasă tuturora, căci în piața orașului unde erau strânși sute
de țărani moldoveni veniți la târgul săptămânal să vândă și să cumpe-
re vite, vorbea nestânjenit de nimeni, prințul Alecu,ascultat și acla-
mat, de față fiind și prefectul județului, în imposibilitate să se
miște, prins în marea de țărani, care-l îndemnau să strige și el ura!
Toată manevra luptei a dus-o Neculai, nu cu ușurință, după cum măr -
turisea.

N'a fost luptă, tabără, bătălie legionară unde să nu fie de
față, sprijinitor cu vorba, și mai ales, cu fapta. Avea cea mai în -
altă distincție legionară : Crucea albă cu rozetă.

La Prefectura Poliției din București, unde nu era cunoscut
ca în Iași, de pildă, a fost întrebat dacă este pentru...violență,
sau nu. Hotărât, le-a răspuns că se ridică contra violenței, cu toată
energia sa și a protestat vehement (protestul lui era însă contra vi-
olenței extreme de care abuzau oamenii țiganului Gavrilă Marinescu,
gealatul Prefecturii). Polițiștii însă l'au lăudat ca pe un element...
docil, declarându-i că așa trebuesc să fie toți legionarii de docili!

In bătăliile de propagandă electorală prin Moldova și Basara-
bia, de multe ori i-a jucat renghiul bătrânului profesor Ion Zelea
Codreanu, transformându-i vinul...în apă, spre marea mirare a acestuia
care însă nu se supăra niciodată, știind și apreciind valoarea sufle-
tească a lui Neculai.

Era necrutător cu cei pe care-i bănuia el c'ar fi necinstiți.
Cu bietul Ovidiu Biris, nevinovat absolut, și cu care a luat drumul
neînturnat, tot așa s'a întâmplat. Dealtfel, "boala agenților" zăpă-
cise pe mulți inși. Și cu alții, la fel.

Cea mai mare slăbiciune a lui era cântecul:
"S'aud păraiele cum curg...Iar eu mă duc, gândind la tine..."
Când îl auzea rămânea pe gânduri, da din cap pentru el, și se uita ,
cuprinzând depărtările Oltului, ce se pierdea în luncile Ciucului,le-
neș și nepăsător...

Sunt unii legionari despre care s'ar putea scrie o carte în-
treagă, cu toată viața lor închinată definitiv Mișcării legionare.

Este cazul lui Strugariu.

Odată, îl întrebă bunul lui prieten, Gelu Vasiliu, ofițer activ de geniu, închis și el pentru credința în Legiune și Căpitan, la Ciuc, dacă mai este vreo speranță să iasă dintre sârmele ghimpate. El îi răspunde, că va ieși odată, dar va fi ultima ieșire. Și adevărat, c'au ieșit amândoi spre "zările sumbre", de care mereu pomenea el, glumeț.

Când am fost mutat la Vaslui, m'a chemat și mi-a zis tare : "Ascultă, bre, ți duci la Vaslui, vezi că-i acolo un bandit, umblă el cu musteața mare ca vraghia și tăt național. Spune-i că nu mai e mult și ne vom întâlni amândoi." Era prietenul lui, cunoscutul Tudose Toader, președintele studențimii ieșene, care a asistat pe mecanicul locomotivei ce mâna studențimea la congresul din Oradea Mare, cu pistolul în mână, nelăsându-l să oprească la nici o stație până la limanul dorit, evitând astfel lupta cu poliția sau oprirea trenului-fulger.

Inteligență vie, spirit contradictoriu de avocat de rasă, o cultură solidă făcută la liceele bucovinene, o logică înnăscută, caracteriza pe Neculai Strugariu. Om de-o rară hotărâre și de-o demnitate regală a crezut nestrămutat în Căpitan și Mișcare, nu și-a prețuit vieața lui decât dacă sta în slujba și jertfa veșnică a Mișcării și a pășit poarta lagărului spre locul de execuție, ca spre ultima lui datorie făcută pentru biruința cea mare.

I.G.Dimitriu

(Din volumul manuscris
"Medalioane însângerate")

Omagiu pentru Ion Sân-Giorgiu
****

Am afirmat adesea și nu voi putea trece niciodată peste această convingere a inimii mele că Ion Sân-Giorgiu a fost cel mai mare povestaș din câți a avut neamul nostru. Dacă prin imposibil s'ar fi putut stenografia marile lui ceasuri de "șuetă" literară, momentele când nederanjat de gândul scrisului, el se înșuruba pe verticala nesfârșitei lui imaginații, dându-se de-a "cuiștea" pe panta uriașei lui bogății metaforice, literatura română s'ar fi înbogățit cu nenumărate volume de netăgăduită frumusețe, stând mărturie vie pentru geniul lui de povestaș, pentru neîntrecutul lui "moldovenism" în a spune lucrurile și gândurile, în a-și proecta visul și dorul pe dimensiuni iperbolice. Dar se pare că și el a fost ca marile cascade ce nu se lasă îndiguite. Pentru țâșnirea arteziană a minții și inimii lui, forma literară, scrisul, însemna îndiguire. De aceea, trebuie spus în ciuda multiplicității și varietății operii lăsate, că el s'a refuzat scrisului. El a fost povestaș prin excelență.

Mi-a fost dat să-i cunosc acest mare și sfânt dar, în 1946 când l-am găzduit, pentru douăsprezece zile, în umila mea mansardă dela SalzburgVenea dela Badgastein, fugărit de "dușmanii" din România, cari dăduseră de el și-și aduseseră aminte că fusese "cuzist". Voia să treacă în Germania în zona engleză și aștepta un curier care să-l ia...

Fusesem cu el și la Viena și la Altaussee. Il văzusem de aproape în zilele acelea de teroare, de foame și nesiguranță. Discutasem de atâtea ori cu el. Dar sufletul lui nu se deschisese niciodată. Ii trebuia probabil, răgaz pentru aceasta...O altă febră... Acum, la Salzburg, febra venise.

In aceste douăsprezece zile, Ion Sân-Giorgiu și-a deschis inima și m'a lăsat să-l văd, să-l cunosc, să ametesc pe marile verticale ale spiritului lui. Dar despre povestașul Ion Sân-Giorgiu voi vorbi altă dată.

Aci aș vrea numai să însemn câteva rânduri, pentru sufletele luptătorilor din generația noastră, despre "Ion Sân-Giorgiu, marele convertit". Căci, neîndoelnic lucru, el prezintă în felul cum s'a apropiat de noi, toate caracterele unui mare convertit, caracterele clasice ale convertitului. A fost străin de structura noastră spirituală și morală. Opus ei. Un om al lumii vechi. Unul care ne-a urât și ne-a calomniat. Care ne-a lovit. Care a ajuns în proces cu Căpitanul. Căruia Căpitanul, în marea lui îndurerare, i-a aruncat epitetul de "câine de prieten". Pe atunci Ion Sân-Giorgiu era cu Goga și ne ataca pentru pactul cu Iuliu Maniu, acuzându-ne că am trădat cauza națională și că ne-am vândut. La proces, speriat de marea îndurerare a Căpitanului și de seriozitatea cu care privea el problema onoarei sale pusă la îndoială, Ion Sân-Giorgiussi-a retras acuzațiile. Și-a cerut scuze în fața judecătorului. Dar Căpitanul n'a răspuns. A părăsit sala cu ochii plini de lacrimi.

Și evenimentele au avut cursul lor știut. Căpitanul a fost ucis. Dar profesorul Ion Sân-Giorgiu purtat mai departe de vârtejul politicei românești, a avut prilejul să se trezească din coșmarul în care-și cheltuise viața până atunci și'n care privise literatura ca o risipire a darului dat de Dumnezeu, politica drept o învârteală și profesiunea drept o posibilitate de a-și face traiul. Fiind o minte cu nebănuite posibilități și o inimă de mare visător, de întârziat Don Juan, de adorator al frumosului, neînconjurând riscurile i-a fost dat să se întâlnească undeva cu sine însuși. Să bată drumul interior, convertitor, al "Damascului". Când a fost aceasta ? Unde? O taină pe care prof. Ion Sân-Giorgiu n'a trădat-o. Faptele însă spun că asta trebuie să fi fost imediat după moartea Căpitanului. Poate chiar după închiderea lui în 1938. Căci atunci s'a stricat el și cu Carol, având un acces de sinceritate și spunându-i că Țara nu admite prostituirea cu Lupeasca. Cine știe cum a fi fost acel cutremurător moment al convertirii ? Destul că'n 1940, prof. Ion Sân-Giorgiu era alături de noi. La 21 Ianuarie 1941 a scris un articol de protest care i-a adus cea opt ani de temniță. In 1944 a apărut la Viena. Și s'a pus la ordinele comandantului.

- Nu mai am nimic de adăugat. Numai voi mai puteți continua lupta pentru Neam și Țară. Sunt cel mai "tânăr" între voi. Vreau să fiu cel mai umil și disciplinat ostaș.

Trecuse prin liniile de foc din Ungaria. Un camarad cu care trecea fusese retezat de gloanțe. Scăpase ca prin minune. Nu mai vorbea despre aceasta. Fața de marea lumină din suflet, fața de

uriașa febră a convertitului care e fericit că poate plăti și is -
păși, că poate repara; toate celelalte cu care altădată s'ar fi lă-
udat, povestind Iliade întregi de escapade, un sfert reale și trei
sferturi imaginare, nu aveau acum nici o importanță. Le pomenea cu
jenă, cu un sentiment de rusine.
In toată hărmălaia dela Viena, el era calm. Știa ce vrea și
unde merge. Nu se plângea nici de frig, nici de foame. Era omul
peste care se pogorâse marea înțelegere. Nemților, cari băteau toa-
te drumurile numai pe cel adevărat nu voiau să-l urmeze, le-a spus-
o răspicat : Pentru neamul românesc Legiunea e mai mult decât o
conjectură politică." Și nemții au ținut cont de dârzenia afirma-
țiilor lui. Era prof. SânGiorgiu, germanistul dela București. Acela
care-și făcuse studiile în Germania și-a cărui piesă "Duduca Sevas-
tița" făcuse înconjurul Germaniei cu un succes extraordinar. Omul
care publicase studii strălucite despre Goethe și care, printre pu-
ținele manuscrise cu care trecuse granița, purtă un nou studiu pe
terminate asupra lui Goethe și altul în ciornă : Faust in der Welt.
Trebuiau deci să-i respecte cuvântul. Cu atât mai mult cu cât spunea
peste tot și cu o sinceritate sdrobitoare : - Eu nu sunt legionar.
Eu sunt un om vechi plin de păcate. Aș fi bucuros ca ei să mă pri-
mească în rândurile lor. Eu vreau numai să lupt alături de ei, pen-
trucă în politica românească numai ei au avut dreptate. Politica
românească trebuie transformată în religie. Altfel murim." Aceeași
mărturisire sguduitoare a făcut-o și când a ajuns la englezi
după doi ani : - Aș vrea să fiu legionar, dar nu cred că ei mă vor
primi. Eu am păcate. Sunt om vechi...
Și depe poziția aceasta, el ne-a putut ajuta enorm, deși în
inima lui trecută prin flacările purificatoare ale convertirii, el
era mult mai legionar și mai curat, decât mulți alții care se bat
mereu cu pumnii'n piept că "sunt" și ne fac numai necazuri prin
lume.

Regăsirea lui Ion Sân-Giorgiu s'a adeverit mai ales după ce
războiul a fost pierdut. Un altul, venit din lumea și condițiile lui
s'ar fi lepădat imediat de noi și ne-ar fi lovit, ne-ar fi "vândut".
El însă, deabia acum a început "a fi" cu adevărat. Și era bucuros
că are ocazia să se verifice, să arate că e tare, că știe să ser -
vească, să plătească prin jertfă.
Mă întorc și azi și mă întreb : oare cum a fost acel moment
mare în care s'a scoborât peste el lumina și i-a arătat că
nu are scăpare decât mergând pe drumul Căpitanului ? Căci în zilele
acelea dela Salzburg, în care vorbea necontenit și aproape că nu dor-
mea, se oprea adesea din cursul povestirei, revenind la acelaș mo-
tiv :
- Ce zici dragă ? Oare m'o fi iertat Căpitanul ? Il văd și
acum cum plângea. Și lacrimile lui îmi ard sufletul. Oare voi avea
destul timp ca să-mi plătesc greșelile, servind și sacrificând pen-
tru credința legionară ?
- Desigur că el vă va fi iertat, domnule profesor, bâiguiam
eu emoționat și zăpăcit de sdrobitoarea lui curățenie și sincerita-
te sufletească. - Căpitanul era un suflet care a știut de Dumne-
zeu...
- Da, măi dragă. Pentru aceasta, viața care-o mai am, vreau

s'o dau Legiunei. Și ca recunoaștere a greșelii, când ne-om în -
toarce în Țară am să rog pe-un frățior de cruce să scrie prefața
la ediția definitivă a operelor mele."
'Aceia dintre noi cari vor avea norocul să se întoarcă în
Țară, vor trebui să poarte pe brațele lor, amintirea mare, și tru-
pul lui Ion Sân-Giorgiu. Și să-i împlinească dorința. Săi publice
opera și să-i scrie, cu mâna celui mai tânăr și curat frățior de
cruce, prefața. Când va fi aceasta ? Dumnezeu știe. Dușmanii sunt
mai mulți și mai tari decât vrem noi uneori să credem. Cu ochii
cine știe cărei generații viitoare ne va fi sortit să vedem biru-
ința neamului românesc legionar. Dar vom vedea-o, în sens iisusic,
din morminte. Și asta e tot. Pentru acum ne-ajunge c'am crezut.
Dar să mă'ntorc la mărturisirile dela Salzburg. Eram în ziua
a douăsprezecea și profesorul aștepta cu nerăbdare, cu oarecare ne-
liniște sufletească, sosirea curierului. Cunosteam acum dela el,
atâtea lucruri. Marile lui aventuri de dragoste. Fusese pe vremuri
alintatul marilor curtizane. Marile lui succese literare. Infrânge-
rea lui Nicolaie Iorga cu menținerea "Duducăi Sevastița" pe afiș
pentru a suta oară. Povestea fantastică a relațiilor lui cu Carol
și Lupeasca. Pe "Domniță" o cunoscuse înainte de a se fi nărăvit ea
la os domnesc. Apoi lupta lui alături de Iorga, de Cuza și de Goga.
Toată drama prăbușirei românești. Și rezumarea întregului carnaval
grotesc și tragic, în fraza lui Goga : nu ne rămâne decât să ne su-
punem comenzii lui Corneliu Codreanu.
Și-i cunoșteam viața și de mai înainte. Copilăria depe moșia
dela Dorohoi. Și tinerețea din răsboiul cel mare în care a luptat
la Mărășești ca sublocotenent de artilerie. Știam o lume întreagă,
prin șartul fără egal al unui mare vrăjitor de vorbe, al acelui
mai minunat povestaș.
Sta acum gata să plece și-l vedeam că n'are astâmpăr, îl de-
ranjam parcă cu prezența. Și momentul marei sincerități a venit.
Mi-a pus mâinile pe umeri. M'a privit cu ochi mari, buni, înlăcri-
mați :
- Vreau să mă rog. Te rog să nu râzi de mine. N'am dat în
mintea copiilor. Simt nevoia să mă rog. Am nevoie de ajutorul lui
Dumnezeu. Eu nu sunt curat. Am păcate. Mă prigonesc forțele rele.
Umbrele trecutului. Hai și ne-om ruga împreună.
Am îngenunchiat cu el. Și ne-am rugat mult. Până seara târ-
ziu. Am citit Paraclisul Maicii Domnului. Farmecul ce-l simțisem în
preajma povestitorului, era acum sărbătoare a inimii. Eliberare in-
terioară.
- Eu cred în toate, dragă, mi-a spus el când ne-am ridicat.
Cred în existența spiritelor. Iți voi povesti altădată de experien-
țele mele dela Berlin. Acum, să știi numai că am încercat să vor -
besc cu Căpitanul și a venit altcineva în locul lui să-mi spună :
"Căpitanul e în rugăciune. Aceasta e starea în care Căpitanul tră-
este acolo". Da, eu cred acum. Cred. Trebuie numai să-mi dobândesc
iertarea....
- Nu vă puneți problema greșelilor, l-am mângâiat eu. Dv.
sunteți un mare convertit și greșelile convertiților capătă lumină
de experiență necesară, plină de sens. Gândiți-vă la sfântul Pavel.
A stat o clipă mirat, surprins de cuvintele mele.
- Stii, dragă, că ai dreptate. Eu sunt un convertit. Aceasta

- Știi, dragă, ai dreptate. Eu sunt un convertit. Aceasta e cea mai bună definiție a mea: convertitul. Voi scrie o carte : Damascul. Pe drumul Damascului.. Da, desigur. M'am întâlnit cu Căpitanul. Dar sfântul Pavel a predicat și a murit frumos. Noi nu suntem "ei". Suntem numai pe urmele "lor". Dar îi repetăm. Pentrucă adevărul e numai unul. Va trebui să mor "frumos"...

Și curierul n'a venit până a doua zi la ora nămiezei. Era un semn mistic în această amânare ? Trebuia să se împlinească "treisprezece" zile ? Ni se comunicase întârzierea. Și ora când curierul va veni. Așa că a doua zi, cu o oră înainte, profesorul era iar gata.

- Eu îs de modă veche, dragă. Totdeauna în viață am fost la gară cu o oră înainte de plecarea trenului...

Apoi, puțin jenat, își scoase Biblia din geantă. N'avea dreptul să ia cu sine decât un pardesiu pe mână și geanta. Trecea granița spre Germania în amiaza mare, doar. Trebuia să dea impresia că merge la plimbare. Mă uitam mirat să văd ce va face acum cu Biblia.

- Un vechi obicei al meu. Dar să văd dacă-mi va merge bine. Să vedem unde se va deschide.Ingenunche și făcu o rugăciune. Căzui și eu în genunchi, copleșit de marea lui credință și de frățeasca lui deschidere față de mine. După un răstimp,deschise cartea sfântă.

- Rândul al șaselea. Partea din dreapta... Și ceti. Nu voi uita cutremurarea lui, nici a mea. Era tocmai pasagiul cu Saul și convertirea. Și spunea acolo, după cât mi-aduc aminte azi:"Du-te în oraș și predică. Și pentru credința ta, te voi lua în brațele mele și te voi ocroti." Profesorul citia și plângea cu hohote, ca un copil. Lacrimile îi curgeau pârâu pe obraji. Se ridică iluminat la față.

- De-acum nu mă mai tem. Am să trec în amiaza mare ca Vodă prin lobodă și n'are să mă vadă nimeni. Dumnezeu îi va orbi. De-acum știu și sensul vieții mele viitoare. Sunt un convertit...

Nu dură mult și curierul intră pe ușă. Despărțirea a fost repede, fără formalități, fără sentimentalism.Nu mai eram "singuri".. Și profesorul a trecut într'adevăr granița fără nici o piedică,Până în 1950 când a murit l-am mai văzut la Paris. Totdeauna l-am regăsit mare, cu sufletul plin de-o mare lumină.

Intre hârtiile care i s'au găsit la moarte pe masă, era și un program de lucru pe 6 luni (15 Oct. 1949 - 1 Mai 1950). N'a ajuns să-l împlinească. A închis ochii la 25 Martie 1950. Dar, la punctul II al acestui program se putea citi: Drumul spre Damasc (se va trage în linii mari dar se va scrie mai târziu). Desigur. Ion Sân-Giorgiu nu putea uita marele moment din mansarda din Salzburg:...Ai fost Saul. Ești acum Pavel. Și te voi lua în brațele mele...

Dar ca mai toate poveștile lui și această poveste a "Damascului" a rămas nescrisă. A spus-o numai, trăind-o cu viața. Va scrie-o altădată. Căci convertirea lui va rămâne ca cea mai mare cinste a vieții pe care a dovedit-o cu sânge, cu elan și greșeală, cu sinceritate și duh ispășitor, în această vale a plângerii românești, recunoscând până la urmă adevărul legionar și slujindu-l.

Mă ispitesc mereu și celelalte laturi ale personalității sale.Dar în Sân-Giorgiu, marele convertit, de câte ori mi-aduc aminte de el, mă cutremură și mă redă cumva, unei visări.

Vasile Ciobanu

TRIBUNA LIBERA
****

S'a primit la redacție, din partea d-lui Gen. G. Băgulescu, scrisoarea adresată de D-Sa ziarului francez "l'Aurore", care a publicat o serie de articole cu privire la "MEMORIILE" fostului Regent al Ungariei, amiralul Horthy.

Dată fiind importanța faptelor pentru Țara Românească, publicăm cu plăcere scrisoarea d-lui Gen. G. Băgulescu și răspunsul primit de D-Da din partea ziarului "l'Aurore".

Nice (A-M) le 27 Février 1953
5,Premenade des Anglais

Monsieur le Directeur
du Journal "L'Aurore"
Paris

Monsieur le Directeur,

Je suis, avec intérêt les mémoires de Mr. l'Amiral Horthy. La vérité, ainsi que des événements qui nous ont mis en présence en 1919, m'oblige à intervenir.

Commandant de Bataillon de Chasseurs de Montagne, faisant partie de l'avant-garde des Troupes Roumaines, je suis rentré à BUDAPEST le 3 Août 1919.

Voyant que la majorité de la population Hongroise se nourrissait de citrouilles et de feuilles d'arbre (conséquence du Gouvernement rouge de Bella Kun) mon premier geste a été de recevoir, à la popote des officiers,un nombre imposant d'intellectuels Hongrois et des milliers d'enfants autour de la cuisine des soldats.

En même temps - passant par dessus la voie hiérarchique - j'ai adressé un télégramme au Premier Ministre Roumain "Jean Bratiano" demandant du blé pour la Capitale Hongroise.

Trois jours après, sont arrivé 50 wagons. Vers le 15 Août, j'ai reçu l'ordre d'envoyer à Mr. l'Amiral Horthy, un premier convoi de 2.600 fusils avec les munitions nécessaires sollicitées pour armer ses "Gardes Blanches".

J'ai donné des instructions à l'Officier qui conduisait le convoi afin que le reçu de cette expédition soit établi par l'Amiral lui-même et par lui seulement; ce qui a été fait. Le reçu se trouve parmi mes papiers (malheureusement maintenant à Bucarest).

Le 10 Août 1919, une délégation de Parlementaires Hongrois, le député Szilagy en tête, s'est présenté, chez moi à Buda, me priant de la présenter au Prince héritier de Roumanie CAROL, qui commandait alors le groupe de Chasseurs (et avait son quartier à Godolo) pour lui offrir la Couronne de Hongrie.

J'au pu satisfaire leur désir et au début, la question a suivi un bon chemin, mais deux ans après, le même député Szilagy nous a insulté âprement. Il n'est donc pas étonnant que Mr. l'Amiral, après 33 ans, oublie aussi qu'à la base de son "avènement" se trouve notre aide et qu'en récompense il nous insulte aussi, à son tour.

Si j'ai mentionné les événements ci-dessus, c'est pour éclairer le lecteur sur les raisons de mon intervention en m'arrogeant le droit de contredire quelques unes des affirmations de Mr. l'Amiral.

Au commencement même de ses mémoires (voir "Aurore" du 25 Février courant) le lecteur en trouve la preuve.

"Il parle des trois ou quatre pillages du Château de Kenderes par les Allemands d'abord, par les Roumains ensuite" - et, dans l'Aurore suivante (26-Février) l'Amiral s'occupait (pendant que Bella-Kun, le moscoutaire occupait et instalait son Gouvernement à Budapest) de remettre en ordre son domaine pillé, par les Roumains, de son cheptel et de son outillage. Triste en vérité et triste excuse pour son inactivité.

Il est bien étonnant que, dans une Hongrie ravagée par la Révolution du 16 Novembre 1918, qui n'avait pas même épargné le trésor Royal, et suivie de l'affreuse Révolution Rouge des communistes de Bella-Kun (Mars-Juillet 1919) ce soient les Roumains qui, (repoussant l'attaque des Rouges en Transylvanie, entrant fin Juillet et au commencement du mois d'Août 1919 en Hongrie) aient pillé le domaine de Mr. l'Amiral.

En Novembre 1918, Michel Karolyi, le révolutionnaire, partageait les terres entre les paysans et ce ne sont sûrement pas les communistes de Bella-Kun qui ont repris aux paysans le cheptel de Mr. l'Amiral pour le ramener à son domaine en Mars 1919. Car, dans ce cas seulement, les Roumains, arrivés fin Juillet 1919, auraient eu la possibilité de piller.

A cause de la Transylvanie (notre Alsace-Lorraine) une haine millénaire a divisé nos deux nations. Mais, publier en 1953, des mémoires avec l'esprit du Moyen Age ou l'esprit de Moscou d'aujourd'hui, c'est assez surprenant.

J'ai bien le droit de le souligner car j'ai été très compréhensif lors de mon séjour dans la capitale de la Hongrie et mon esprit a été bien fraternel.

De nombreux intellectuels de Budapest peuvent, je l'espère, l'affirmer aujourd'hui encore, ainsi que les Propriétaires de la région Fuzesh-Abony, avec lesquels je suis resté en correspondance pendant des années.

Je me permets de souligner, aussi, d'autres erreurs parues à deux jours d'intervalle.

Monsieur l'Amiral a un sens particulier de la justice humaine. Il trouve équitable que 12 millions de Roumains, de Yougoslaves, de Tchèques, restent contre leur volonté et pour l'éternité les sujets d'une minorité de 8 millions de Hongrois en tout, et, il trouve "extrêmement dur" (dit l'Amiral) que le traité de Trianon ait décidé "d'obliger" 3 millions de Hongrois à vivre dans des provinces de forte majorité roumaine, yougoslave, tchèque.

Même Monsieur le Diplomate français (loge nº11 de l'Opéra de Budapest) - parcequ'il ne veut montrer son identité que par ces mots - qui commente les mémoires de Mr. l'Amiral ne l'aprouve pas dans toutes ses affirmations.

Monsieur le Diplomate écrit: "Il faut bien dire que son action (N.B. de l'Amiral) dans la chute d'un régime communiste a été moins importante que celle des missions militaires Françaises et Anglaises."

Et moi qui pensais que c'était l'Armée Roumaine qui, par son action, par le sacrifice des dizaines de milliers de morts avait acquis dans l'histoire, aussi une petite place à côté des Missions militaires, fussent-elles françaises et anglaises.

Il est bien difficile de chasser avec des Missions Militaires un Gouvernement Rouge, installé au Centre de l'Europe, appuyé par une Armée de 500.000 hommes fanatisés et soutenus par l'URSS. Je souligne qu'à l'époque, en Italie des Soviets de travailleurs occupaient les fabriques, que la Flotte Française se mutinait dans la Mer Noir et que le parti communiste français soutenait Bella-Kun comme il soutient aujourd'hui, Ho-Chi-Min. Et dans l'affirmative? pourquoi n'enverrait-on de Missions Militaires genre 1919, pour chasser Ho-Chi-Min d'indo-Chine ou les Coréens du Nord.

Monsieur le Diplomate peut lire les procès-verbaux signés en 1919 par le Maréchal Foch, sur la question du gouvernement Bella-Kun et de l'activité de

l'Armée Roumaine. Il y trouvera toute la vérité.

Je ne serais pas surpris de lire bientôt, dans les mémoires de Mr. l'Amiral, que Hitler n'a pas eu un adversaire plus acharné que Monsieur Horthy et que la France, l'Angleterre et les U.S. n'ont pas eu de plus fidèle ami que Monsieur l'Amiral.

Mais alors, l'historien se demandera, comment il se fait que Monsieur Horthy a reçu, en cadeau, en 1940, la moitié de la Transylvanie avec deux millions de Roumains, le Sud de la Tchécoslovaquie avec un million de Tchèques, etc, etc...

Les mémoires !.. Pour la majorité de ceux qui, pendant des années, ont conduit des Nations, ne sont que des moyens de semer la discorde même après leur mort et de léguer une riche haine testamentaire à cette pauvre humanité.

Général Georges Băgulesco
Légion d'honneur avec citation de l'Armée Française d'Orient 1918
Ancien Ministre Plénipotentiaire en Chine et au Japon

L'AURORE
Journal Quotidien
9, rue Louis le Grand
PARIS - (2º)

Paris le 4 Mars 1953

n/ réf.
v/ réf. MC/HB/64.864

Monsieur le Général
Georges BAGULESCO

Monsieur le Général,

Nous vous accusons réception de votre lettre du 27 Février.

Nous vous remercions de nous avoir adressé ce texte dont l'intérêt ne nous a pas échappé.

Nous allons voir s'il nous est possible de l'utiliser.

Nous vous prions de croire, Monsieur de Général, à l'assurance de nos sentiments distingués.

La Directrice

signé : Francine LAZURICK

NOTĂ REDACTIONALĂ: Cu acest număr deschidem rubrica TRIBUNA LIBERĂ în care vom publica orice text de importanță națională românească, venit din partea oricărei persoane, indiferent de naționalitate, partid politic căruia apartine, idei filozofice sau credință religioasă.

Nu se vor publica decât textele semnate cu numele propriu si conținând adresa respectivă. Fiecare semnatar este personal responsabil de cele publicate.-

DATE ISTORICE
****

13 Ianuarie 1937

Când acum 16 ani o grupă legionară, compusă din elemente de valoare pentru Tara Românească, sub conducerea unui viteaz general, pleca să lupta sub semnul Crucii lui Iisus, contra invaziei comuniste rusesti în Spania crestină si civilizată, lumea rea-voitoare Miscării Legionare comenta cum nu se putea mai răutăcios acest gest nobil, cruciat si iluminat. Ce vor să facă ? Dece să lupte acolo în Spania si să nu stea aci ? Pentru ce se duc ? Dece nu pleacă si Codreanu, dacă este viteaz ? Ehe, îl trimite pe Mota, ca să-l piardă si să rămână singur...O groază de întrebări ne la locul lor. Si se stia precis de unde porneau aceste intrigi. Atacurile erau zilnice si toată amărăciunea se cobora în sufletele curate ale oamenilor cinstiti strânsi într'o Miscare, unde ideia de primejdie comunistă exista încă din 1918. Ce putea pricepe o lume ghiftuită de mâncare, băutură, plăceri pământosti, plătită să soptească aceste oribile svonuri !...

Majadahonda însă a pecetluit gura tuturora. Jertfa lui Mota si Marin, cea mai aleasă dintre jertfele legionare, s'a lăsat grea peste lipsa de constiintă a celor ce-au bârfit-o. In fata acestei jertfe totusi s'au descoperit, căci prea era de esentă dumnezeiască să nu li se pogoare în inimi si lor sfiala că au gresit clevetind.

Mântuitorul lumii, Isus Cristos, precum si Sf. Biserică crestină a Lui sufereau răutatea omenească încodată...De astă dată nu mai era crucificat, de astă dată era ciuruit de mitralierele sovietice, iară Biserica Lui era murdărită si servitorii Ei necinstiti si ucisi fără teamă de Dumnezeu...

Comunismul care astăzi săvârseste acelas lucru în România, săvârsea în 1937 acelas lucru în Spania. Si degeaba Căpitanul propaga cruciada contra comunismului, degeaba Mota si Marin s'au dus să dea pildă cea mare asupra primejdiei ce ne amenința, degeaba s'au făcut toate pentru oamenii cari nu mai vedeau si nu mai auzeau altceva decât că marele dusman si trădător de Tară este seful Miscării Legionare si că toti legionarii trebues exterminati...

Mota si Marin au căzut pentru cauza crestinătătii ca niste eroi, sfintiti prin jertfa lor. Jertfă ce ia proportii uriase în lumea crestină si se apropie de mucenicie. Trăesc din ce în ce în sufletele lumii străină de noi. Si devin mari, uriasi, prin pretuirea altor oameni decât noi.

Unde sunt astăzi prigonitorii? Unde sunt cei ce sopteau diabolicele intrigi? Ii stie Dumnezeu! Poate la minele de cărbuni sau în slujba dusmanilor României...Marea jertfă dela 13 Ianuarie este simbolul întelegerii adânci a primejdiei comuniste, care deabea acum se deslusește în unele popoare europene, cari nu cunosc nici sfintenia unei jertfe tineresti, nici taina adâncă a duhului pământului.

Treptat, Mota si Marin se ridică spre orizontul la care se înaltă rugile fierbinti ale altor neamuri mai constiente decât noi.

*****

21-23 Ianuarie 1941

Adeseori gândim la cele ce s'au petrecut în zilele de 21-23 Ianuarie 1941. Dusmanii Miscării interpretează fel si chip această nenorocire care s'a abătut asupra Tării. Dar n'au absolut nici un drept, nici să critice, nici să laude. Sunt chestiuni cari trec peste gândurile noastre obisnuite si merg cu explicatiile departe până se ajunge la unele concluzii curioase.

Ce-a fost în definitiv această ruptură din iarna 1941, tocmai când peste câteva luni de zile urma să se declanseze un răsboi crâncen împotriva comunismului, dar la care să nu participe tocmai Miscarea Legionară, care din 1919, propaga ideia pericolului urias ce amenința România, Balcanii si Europa întreagă ?...

Dece s'au întins si s'au tras sforile asa de abil si de către cine, ca să nu se stabilească legătura de suflet cu Maresalul Antonescu, cu care s'ar fi putut ajunge la concluzii omenesti, mai ales că îmbrăcase cămasa verde peste uniforma lui ostăsească ? Dece oare s'au plasat bariere de ghiată între Miscarea Legionară si Armata Română, admirată de Corneliu Codreanu, care - numai în ea - vedea viitorul Tării înflorit? Dece ?

In răspunsurile acestor întrebări stă toată trista poveste a cronicei evenimentelor dela 21-23 Ianuarie 1941.

Răspunsurile sunt dureroase si ne gândim la ele de multe ori atunci când jalea si moartea se întind cu mai mare putere peste biata Tară Românească, despre care nu se mai vorbeste decât ca despre o gubernie sovietică si atât.

Dusmanii cari cred că "încoltesc" pe legionari, când pun întrebări de soiul acesta, că au fugit din Tară, că au trădat Tara germanilor, etc. că n'au fost capabili să guverneze, că sunt vânduti comunistilor (cum au fost informati germanii), se înseală amarnic.

Dusmanii trebuie să-si pună o altă întrebare, fără ură sau părtinire : ce-ar fi fost dacă si legionarii, cu avântul lor cunoscut, ar fi făcut răsboiul alătura de Maresalul Antonescu, ce soartă ar fi avut răsboiul anticomunist, dacă ar fi fost dus de toate fortele nationaliste strâns unite, dacă fratii nationalisti dela guvernare n'ar fi asasinat sute si mii de legionari, în temnite, în lagăre, pe front si culmea, lăsati în închisori la armistitiu, ca să cadă în mâinile comunistilor acum ?...

Aceste întrebări să le pună când se apucă să înjure Miscarea Legionară sau când critică aspru conducerea din 1941. Logic si mai ales cavaleresc. Pentru noi, aceste evenimente sunt triste si ne aratată în fată spectrul mortii de care Tara este sfâsiată si suptă.

24 Ianuarie 1953

Cu domnitorul care a realizat unirea Principatelor Române se încheie sirul lung si glorios al voevozilor români, pământeni, legati de glia străbună prin dinastii străvechi, prin morti, biruinti sau înfrângeri.

Problema impunerii unei abdicări fortate, sub amenintare de pistol, are o explicatie poate mai concluzivă pentru istoria României

decât s'a spus si scris până acum. Istoria poate fi scrisă oricum, căci doar oamenii o scriu si ei sunt supusi patimilor, subiectivitătii, omenescului.

Nu-i cazul să traducem gândurile noastre la această zi mare a Neamului, căci ne-ar mai aduce aminte de atâtea si atâtea rele si pătimiri ce ni s'au făcut în vremile noastre. Relele ce ni se aduceau până la domnia scurtă, dar bogată în fapte mari a lui Cuza Vodă veneau dela Stambul, si numai străinii măsluiau acolo viata bietelor Principate, de unde si sărmanii voevozi, împovărati de datorii grele se mai alegeau si cu capul tăiat, dacă nu erau fericiti prin vreo mazilire din mila Sultanilor.

Politicianismul nostru venal a sfârsit viata acestui voevod providential, care a adus cu el numai cinste, demnitate, mărire si bucurii pentru poporul care l-a iubit nestrămutat. Nu degeaba a si rămas în gura norodului zicala : Ocaua lui Cuza, pentruca să însemne la răbojul lui tăranul, că nu vrea să se lase însolat de nimeni. Cu anecdotele despre felul de a se comporta al Voevodului în viata publică s'ar scrie cărti întregi, dar aceasta n'ar mai folosi nimănui să mai tragă vreo pildă despre cinstita viată domnească închinată cu adevărat supusilor lui.

Faptele mari: secularizarea averilor mănăstiresti, desrobirea tiganilor, împroprietărirea tăranilor, etc. ca si ridicarea culturală a Tării, ni-l prezintă ca pe o figură de Voevod epocal.

Ne sună în urechi vorbele lui întraripate, închinate tăranimii : Claca este desfintată pentru totdeauna...Mergeti si multumiti lui Dumnezeu, c'ati apucat această zi...De azi sunteti stăpâni pe bratele voastre...Nu părăsiti meseria frumoasă de plugar...Ingrijiti-vă de vetrele satelor voastre...Faceti-vă case bune, cu grădini si pomi roditori...Faceti scoli...Fiti buni cetăteni...Dumnezeu să binecuvinteze sământa ce veti arunca pe cea dintâi brazdă liberă a ogoarelor voastre.

Ne plecăm fruntea si gândurile noastre se înaltă pioase spre cel ce zace somnul lui de veci la Ruginoasa, în mijlocul poporului pe care l-a iubit cu nesfârsită credintă.

Dumitru Iordan

CARTI APARUTE

****

E. MIHAESCU - Citind Biblia - Ed. Cartea Pribegiei
293 pag. - 1953.

Incontestabil căpentru grelele zile ale vietii de pribeag, citirea Sfintei Scripturi este o mare mângăere sufletească si o hrană adevărată, necesară setei si foamei de adevăr, dragoste si seninătate de cari suntem lipsiti aproape cu totii. Citirea Bibliei are însă tâlcul ei. Toată lumea a citit, partial măcar, o bună parte din ea si-a găsit multă alinare. Unii au citit-o de mai multe ori în întregime, ca să nu mai vorbesc de putinii cari cunosc pe de rost nu numai psalmi, proverbe sau citate uzitate în limba de toate zilele, ci ca-

pitole întregi.

Dna Mihăescu prezintă astăzi publicului interesat, si credem noi că trebue să fie destul de mare acel public, o explicare a Biblei. Adică ne face cunoscute o sumă întreagă de expresii pe cari noi le-am interpretat altfel până astăzi. Aflăm că Biblia este scrisă în simboluri si că datorită explicării acestor simboluri, dăm sens nou si chiar actual profetiilor biblice, care sunt întotdeauna prezente în vieata si sufletul nostru colectiv.

In 13 capitole documentate cu o precizie uimitoare D-Sa ne arată începând cu Geneza si terminând cu Apocalipsul, toată simbolistica Sfintei Scripturi, în fata căreia orice om rămâne oarecum împietrit. Sensul vietii noastre ca fiinte, elite ele Edenului, compozitia omenirii actuale, Satan în Vechiul si Noul Testament, identificarea lui pe pământ, organizarea sferelor divine, armata heruvimilor, trădarea lui Satan, actiunea de satanizare, căderea în păcat,luptele din cer, Fiara care se ridică din Adânc, Nimicitorul, toate aceste concepte cari până acum ni se păreau clare, le vedem astăzi prin exegeza matematică a autoarei, sub alt unghi, prin altă lumină.

Dacă explicarea fiecărei fraze este făcută minutios si convingător, fără ca D-Sa să fie teoloagă, apoi simtim precizia istoriei si metodei pedagogice cu care ne tintueste la fiecare capitol.Ceiace este si mai interesant, este că D-Sa le intuieste aceste lucruri cu un simt de care noi ceilalti suntem oarecum văduviti.

Dna Mihăescu este o inspirată, si acest lucru reiese din întreaga lucrare, care - fără îndoială - are o valoare deosebită.

Explicări ale Sfintei Scripturi am mai citit, si erau ortodocse sau adventiste, dar erau lipsite de o mare convingere apostolică, dacă vreti, si nu s'au prins de sufletele noastre. Aci simti dela început până la sfârsit, că autoarea crede nestrămutat în pledoaria sa, si în puterea lui Dumnezeu. Biblia a citit-o din iubire si convingere, si de aceea a redat explicările si marginale cu atâta căldură si duh.

Interesante sunt iarăs actualizările ce le face si cari deasemenea sunt convingătoare. Pentru mine apare curios, ca o femeie, să aibă atâta tărie a spiritului si să pătrundă în tainele atât de greu de priceput de noi, ceilalti.

Cartea este scrisă usor, explicit, poate fi îndreptar intelectualului ca si muncitorului, căci la drept vorbind, după ce ai parcurs dele 3oo de pagini vezi o sumă de probleme cu alti ochi ai mintii.

Recomandăm călduros această carte pretioasă pentru sufletele tuturor, si felicităm Editura Cartea Pribegiei, care a dat la iveală după PSALMI, o carte minunată, o perlă în domeniul cărtilor cu caracter religios.

Sandu Movilă

REVISTA PRESEI
****

INSEMNARI - nº 13 si 14 - revista de polemică ageră, cu colaborările d-lor R, Ghenea, Tr. Puiu, L. Furdui, etc. prezintă cu claritate problemele zilei,de ordin extern, istoric legionar, sau răspunsuri necesare dusmanilor, cari nu lasă în pace pe legionari nici în...morminte. "Tâlcul unei agitatii" de dl Tr. Puiu este un binemeritat bobârnac peste nasurile băgărete pretutindeni ale dlor Ion Ion Gheorghe si Vasile Constantin Dumitru (ambii în veci neuitati). Cuvântul prietenului Ante Pavelici este o onoare pentru revistă.Intregul material extrem de interesant.

LIBERTATEA - II - 17-18 - Material semnat de dnii V. Iasinschi, V. Posteuca, Ilie Vlad, C.L.Popovici, G.Uscătescu, Fl. Diaconescu si Gen. Platon Chirnoagă. La ziua de mare doliu a Neamului, 3o Nov scrie dl Iasinschi : " Este ziua reculegerii noastre, sunt ceasurile de mărturisire fată de adâncurile sufletului nostru, despre tot ce-am făcut bine sau rău pe linia învătăturii corneliene, care trebue să se împletească necontenit si neconditionat cu linia neamului". In "Monarhia parlamentară", studiu judicios, se analizează legalitatea parlamentarismului românesc, asa cum a putut fi ea...legală dela 193o înainte. Situatia militară a anului 1952 o analizează dl Gen.Chirnoagă, cu desăvârsită competintă.

VESTITORII - II - 5 - Aduce un material documentat si interesant, semnat de dnii Horia Sima, Gr. Manoilescu, I. Protopopescu, L. Furdui, I. Ceausescu, etc. Din articolul "Masă si elită" al dlui H. Sima retinem : " Pătura conducătoare a unei tări nu coincide întotdeauna cu elita. Nici oamenii cu carte, intelectualii, functionărimea statului, liberii profesionisti, nu apartin cu necesitate elitei.Poti să îngrămădesti cunostinte peste cunostinte, diplome peste diplome,si să rămâi străin de tainele unui neam ". Lipsa de caractere ne-a adus pieirea Tării, căci intelectuali am avut, slavă Domnului, să vindem si vecinilor nostri cu cântarul...

"Mormântul căpitanului" de Radu Gyr, poezie antologică, cu - tremurător de frumoasă.

INDREPTAR -(II,11 si12 - III,1 si 2) Publică problemele culturale în legătură cu vieata Neamului robit. Demne de remarcat articolele dlui Prof. Herescu "Scrierea limbii române", un răspuns meritat celor ce ne strică traditia în Tara îngenunchiată, ciuntindu-ne limba strămosească si "despre turcirea limbii si un discipol al lui Eminescu" (care nu poate fi altul decât...genialul). Cu fină ironie Dsa arată că nu va dăinui nici influenta muscălească, cum n'a dăinuit nici cea turcească, care se mai păstrează în limba noastră doar prin câteva..."haimanale, lichele, mangafale. Si poate, niscaiva hamali." (ne mai îngăduim si noi : derbedei si pezevenghi) Dl Mircea Eliade în "Căderea în Istorie" analizează cu simt critico-istoric deosebit destinul poporului român în decursul vremurilor. Restul articolelor

lăudabile ca si frumoasele versuri.

VERS - II - 4 - Calda revistă de poezie din Statele Unite aduce cu ea colaborarea dlor Cl. Isopescu, V. Posteuca, V. Buescu, I.G.Dimitriu, N.S.Govora, Păr. Ion Popa, D.C.Amzăr, Nello Manzatti, Stefănită Nicoară, V.Bărsan, V. Sofronescu, N. Novac, precum si a distinsei scriitoare Dna Anisoara Stan,. Bucătile antologice si traducerile bine alese. Notă bună pentru Dra M.Jacques. Cronicile semnate de Novacovschi si Posteuca sunt garantii de obiectivitate. La fel bogătia informativă prin note, carnetul literar, revista revistelor.

VATRA - III - 1,2,3 - Remarcabil articolul "Urmasii lui Eminescu" scris de prof. S. Mehedinti la moartea lui Mota si Marin (1937) "Miscarea legionară în perspectiva istoriei europeene" de I. Osiac, bine documentat, ca si amintirile din războiul contra comunismului, însufletit redate de dl D.Em.Popa în "Plecarea pe front" si "O incursiune la inamic".

Material istoric si informativ abundent, dar o tinută obiectivă si mai putin belicoasă, ar cadra mai mult cu revista românească din Italia.

ROMANIA - V - 1(33) - Scrisă cu vioiciune si ironie ca totdeauna. In afară de editorialul interesant si vizionar al revistei, dl I.Dudescu semnează articolul "Suferintele doctorului Labin" unde scarmănă o leacă pe ziaristul care se agată de lucruri delicate oarecum pentru mentalitatea si credintele d-sale. Dl St. Toculescu discută problema nationalismului economic cu uimitoare claritate, dând sugestii celor interesati în ea. "Cartea românească în exil" cronica subscrisă de dl N. Manzatti, judicioasă si obiectivă, ca si mereu încântătoarele scrisori ale lui Găgă, descretesc necăjitele noastre frunti, în orele libere.

MOFTUL ROMAN - nº 6 - glume, bancuri, jocuri de cuvinte,ironii reusite, închinate diverselor persoane si personalităti din diaspora românească. "Pa mal du tu" cum ar zice Găgă pe frantuzeste !...

TROITA - I - 1,2 - Editată de N. Tănase, este o interesantă "foaie de mărturisire ortodoxă si românească", dar căreia i-am dori o tinută absolut obiectivă si strict în "mărturisirea" ce-o face dela început : fără politică, si cu atitudine anticomunistă. Asa îsi va avea rostul ei în diaspora dornică de publicatii misionare sobre. Ii dorim succes.

CRONICA ROMANEASCA - IV - 1,2 - Revistă politica de informatii. Bună si necesară, având la dispozitie material documentar din Tară si străinătate. Cronologia este însă incompletă, calendarul la fel. Orice publicatie obiectivă trebue să contină date chiar si asupra adversarilor , dacă se pot considera astfel cele câteva mii de Români, scăpati prin mila lui Dumnezeu peste hotare.

ROMANIA MUNCITOARE - 1o,14 - Revista socială si politică a sindicalistilor în exil, în redactarea dlui Eftimie Gherman, apără interesele ideologice ale muncitorimii în exil.Are caracter anticomu-

nist, dar uneori muscă spre dreapta, din obisnuintă. Ar fi bine ca tinuta demnă a muncitorului român cinstit, care-si apără prin sindicat dreptul lui la muncă si vieată onorabilă, să rămână asa cum este, departe de ura de clasă de natură comunistă să mai apropiat de pământul strămosesc, pe care a văzut lumina soarelui. Dealtfel, bine informată, scrisă cu îngrijire, este necesară diasporei.

INSIR'TE MARGARITE - II - 7,8 - publică deastădată un esseu de dl M. Camilucci, interesantul studiu asupra latinitătii noastre, văzută din Germania de dl Cl. Isopescu, poezii alese de V. Posteucă N.Novac, E.Relgis, R.Drumaru, Ion Tolescu; deasemenea admirabila traducere "Uriasul Adamastor" (Camões) datorită dlui V. Buescu si proză de V.Horia, Misu Demetrescu si I.G.Dimitriu. Remarcabile amintiri din copilărie, dintr'o Moldovă de altădată, zugrăvite clad si cu talent de condeiul dlui M.Demetrescu, povestitor de talent. Cronica literară o semnează redactorul revistei, iar interesanta cronică socială despre problema drumurilor României, dl ing. D.Mihăescu.

CURIERUL ROMANESC - I - 1 - apare la Paris, în româneste si frantuzeste, ca publicatie a "Centrului sindical al ziaristilor si publicistilor români democrati în refugiu". Prezintă material politic si literar, informatii din Tară, ecouri din presa pribegiei, stiri din lumea refugiatilor. Noul confrate este necesar diasporei noastre nu numai prin materialul ce-l prezintă, dar si prin condeiele experimentate ale dlor Păltănea si Arsenie.
Urăm noului confrate succes deplin în lumea noastră atât de indiferentă publicisticei serioase.

AMERICA - XLVIII - 17 din 26 Feb. 1953, publică un articol necrolog pentru scriitoarea Virginia Cotrus, sotia marelui poet Aron Cotrus.

CAMINUL - II - 6 - cu material frumos si impresionant semnat de Radu Gyr, Ion Tolescu, Ion Gârleanu, Valentin Dragu, E.Mihăescu, Iulia Carâp, Al. Silistreanu pentru versuri, iar pentru proză de dnii Ion Roth-Jelescu, Nic. Iancu-Păltinisianu, N.Novacovschi si Mos Nae Paltin. Chipul familiar, cald, intim cu care se prezintă revista ne reaminteste revistele de pe vremuri din Tară, cari se adresau păturii de cititori mai numerosi, dar fără pretentii. Chiar copilasii pot să silabisească ultimile pagini întocmite cu grije oarecum paternă de însufletitul redactor al revistei, dl Nic. Iancu- Păltinisianu.

CUGET ROMANESC - II - 4,5,6 - " atrage atentia asupra caracterului exclusiv cultural ce i s'a imprimat revistei...probleme culturale care sunt mai potrivite cu încercările prin care trece natia" Ingrijirea redactională trece asupra dlui Prof. D.Găzdaru, o aleasă figură universitară a pribegiei. Studiul "Contributiei Românilor la progresul cultural al slavilor" (urmare) dă prestigiu revistei si ne prezintă o vastă problemă actuală importantă. La fel contributiile inedite asupra spătarului N.Milescu datorită dlui M.Lefter. Dnii V. Horia si I.G.Dimitriu semnează versuri. Note, dări de seamă, bucăti alese din autori consacrati.

B.I.R.E. - VI - 148,150 - diverse articole informative,stiri din Tară si străinătate. Nu întelegem dece în fiecare număr de revistă apar grosolane provocări, fără motivare, privind Miscarea Legionară ? Dece această vesnică oribilă campanie de ponegrire, tocmai acum, în clipele grele prin care trecem. Cui serveste ? Doreste BIRE oare reîntoarcerea acasă fără...Miscarea Legionară ?! Dece insultă însăsi martirii legionari, când legionarii nu ofensează luptătorii Israelului ? Noi nu credem că Dnii dela BIRE sunt mai buni români decât ultimul român insultat cu ură specifică de d-lor. Credem că pot face ziaristică mai departe fără să mai dea o asa de mare importantă si Miscării Legionare, care este miscare natională românească. Nitel cavalerism cerem si în străinătate defăimătorilor pe gratis. Sunt atâtea probleme israelo-levantine pasionante cari pot fi tratate cu competentă si succes de redactorii dela BIRE...

Note si informatii
****

CU OCAZIA SFINTELOR SARBATORI

cititorilor Daciei si tuturor Românilor

le spunem din suflet

CRISTOS A INVIAT
******

§ Din Madrid am primit trista stire a mortii scriitoarei Virginia Cotrus si-a camaradului nostru Crisu Axente, la interval de numai trei săptămâni unul de altul. Două suflete de elită si-au luat sborul spre alte lumi mai bune. Intristati, transmitem mâhnirea noastră celor ce i-au iubit si apreciat. Fie-le târâna usoară !

§ Un grup de refugiati intelectuali, originari din târile de dincolo de "cortina de fier", au luat initiativa de a creia o organizatie cu sediul în São Paulo - Brazilia, în scopul de a strânge si întări legăturile de prietenie între natiunile respective, în vederea luptei comune pentru eliberare. România face parte.

§ La São Paulo, societatea culturală România a sărbătorit ziua de 24 Ianuarie printr'un festival artistic. Dl Augustin Hila a rostit un cuvânt introductiv; prof. Carato, dela Univ. din São Paulo a tinut o conferintă în portugheză, arătând importanta poporului românesc pentru apărarea Europei centrale; Dl av. Ion Roth-Jelescu a vorbit din partea revistei Căminul; după aceea a urmat partea artistică cu,concursul dnei Nicolau, Italo Izzo, Puiu Cucu si corul organizat de revista Căminul.

§ Dl av. Nicu Iancu publică regulat articole în ziarul maghiar "Magyar Hirlap" din São Paulo, prin care caută să demonstreze necesitatea luptei în comun a popoarelor sclaavizate de Rusi.

§ La Roubaix (Franta) a luat fiintă o asociatie culturală franco-română cu două comitete. Unul francez, de onoare si altul român, activ, compus din următorii refugiati români : Pres. ing. Aristide Stefănescu; V-Pres. Macarie Gherman; Secretar, Popa Mircea; Casier, Daniliuc Pavel; Cenzor, Poplavseni Costică; Supleant, Droc V.; Membru, Dna Capelario Elena. Scopul acestei asociatii este strângerea relatiilor de prietenie între români si francezi si stabilirea unui centru de ajutor pentru românii refugiati în Nordul Frantei.

§ Duminecă, 25-I-53, a avut loc la Sediul Misiunei Catolice Române din Franta, o consfătuire a intelectualilor români, sub convocarea Msgr. Octavian Bârlea si Pr. Petre Gherman. Dl Michel Charpentier, reprezentantul Sectiei Franceze a Miscării Internationale a Intelectualilor Catolici - Pax Romana, a adus la cunostinta prezentilor intentia Miscării de a grupa pe toti intelectualii refugiati într'o singură asociatie.Din partea românilor au luat cuvântul dnii Negruzzi Veniamin, Vuia, Claudian, Stefănescu, Barbu, Goia, Ciorănescu si Dr. Paul. Au fost alesi ca delegati români în Comitetul pregătitor al viitoarei Asociatii, Msgr. Bârlea si Dl Barbu.

§ La Buenos Aires, Fundatia Sf. Stefan, întemeiată de cunoscutul industrias român St. Ţoculescu,şi-a înscris în programul ei de realizări, construirea unei Biserici Ortodoxe Române în Argentina. Aceasi Fundatie îsi propune să sprijine toate manifestările românesti din Argentina sub raport religios, cultural, social si economic.

§ In ziua de 18-I-53, Colegiul Pregătitor Militar al Tineretului Falangist, în numele întregului tineret spaniol, sub conducerea Sub-Directorului, Locot. Figueroa si în prezenta corpului profesoral, au mers la Majadahonda, pentru a se închina în fata jertfei lui Ion Moţa si Vasile Marin. Pe locul unde au căzut cei doi eroi,Lt. Figueroa a tinut o impresionantă cuvântare, scotând în evidentă jertfa lor, subliniind valoarea universală a luptei si mortii lor si dându-i drept exemplu pentru toate generatiile de tineri din lume. Dl. Puiu Traian, a multumit în numele Miscării si-a Comandantului. Dr.Valeriu Turgai a făcut un scurt istoric al Miscării, iar Colegiul întreg a cântat în limba română "Sfântă tinerete legionară".

§ Msgr. John Kirk a fost numit de către Vatican, Director Spiritual pentru toti Românii (catolici de rit latin si uniti) din Occident. Pentru a lua în primire noua functie, a plecat la Roma pe ziua de 2o Ianuarie a. c.

§ Ziua de 24 Ianuarie a fost sărbătorită cu fast în toate centrele românesti din lume. Remarcabilă a fost initiativa Comitetului Român din Salzburg, care a întrunit într'o frătească sărbătoare pe Românii si Sasii din România, refugiati în Austria. Programul serbării a fost deschis cu Imnul Regal Român executat de fanfara "Saxonia" a Sasilor din România. Dl Spiridon Neată a tinut o conferintă ocazională. Programul s'a terminat cu Hora Unirii, jucată însufletit de toti cei prezenti.

****